

ΜΑΞΙΜΑΦΙΛΙΑ

Περιοδικό Δελτίο της Ένωσης Ελλήνων Συλλεκτών Καρτών Μάξιμουμ
Τεύχος Νο 75 - Έτος 2019

No 75 - Année 2019
Revue de l'Union des Collectionneurs Grecs des Cartes Maximum

ΜΑΧΙΜΑΡΗΛΙΕ

ΜΑΞΙΜΑΦΙΛΙΑ

Περιοδική Έκδοση της
Ένωσης Ελλήνων Συλλεκτών
Καρτών Μάξιμουμ

Διεύθυνση Εντευκτηρίου
Ακαδημίας 57
106 79 Αθήνα
τηλ. 210 3647193
www.maximaphilia.gr

Union of the Greek Collectors
of Maximum Cards
57, Akadimias Str.
GR - 106 79 Athens
tel. +30 210 3647193
www.maximaphilia.gr

- Δικαίωμα εγγραφής 5 €
- Ετήσια συνδρομή 10 €

Δ.Σ. της Ένωσης

Πρόεδρος: Νικ. Μαλλούχος
Αντιπρόεδρος: Ν. Σπυρόπουλος
Γ. Γραμματέας: Κ. Σαμανίδης
Ταμίας: Παν Γεωργίτσος
Μέλη: Βασ. Αγραφιώτης
Σπ. Σουλιμιώτης
Κώστας Λεβειδιώτης

Εξελεγκτική Επιτροπή
Χρ. Παπασυμεών
Σπ. Παπαγιάννης

Επιμέλεια
Σύνταξης - Έκδοσης
Νίκος Ε. Μαλλούχος

...

Τεύχος 75
Έτος 2019

Η "ΜΑΞΙΜΑΦΙΛΙΑ" έχει τιμηθεί με τα εξής μετάλλια:

Επίχρυσο: "ΚΥΠΡΟΣ - ΕΛΛΑΣ '93", "BALKANMAX '95"
Μεγ. Αργυρό: "BALKANMAX '92", "BALKANMAX 2002"
Αργυρό: "ΑΘΗΝΑ '82", "BALKANMAX '83",
"ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ '83", "Α' Π.Ε.Φ.Τ." (1986),
"ΑΘΗΝΑ '87", "PHILATHEMA '88"
"NOTOS 2015"
Επάργυρο: "ITALIA '85", "BALKANPHILA '87",
"LUSOMAX '87"
Χάλκινο: "ESPANA '84", "ISRAPHIL '85",
"PHILTEMA '85", "STOCKHOLMIA '86",
"CAPEX '87", "IPHILA '89",
"PHILANIPPON '91", "BULGARIA '99"

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Επιστολή προς τα μέλη μας	1
Έκθεση πεπραγμένων 2018 (ΓΣ 25.2.19).....	2-3
Οικ. Απολογισμός 2018 – Προϋπολογισμός 2019.....	4
Το μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη.....	5-7
Αλμπρεχτ Ντύρερ	8-11
Η Παναγία των Παρισίων.....	12-13
Ανοίγουμε το νου και την καρδιά μας στους Πρόσφυγες	14-15
Νέες Ελληνικές ΚΜ.....	16-19
Το γράμμα.....	19-21
Οι καλύτερες ΚΜ του 2018	22
Ελληνικές παραδοσιακές φορεσιές.....	23-29
Η κατάκτηση της Σελήνης	30-33
Ζοζεφίν Μπέικερ.....	34-35
Οι Οβελίσκοι	36-39
Σοκολάτα: Η γλυκιά αμαρτία	40-41
Ειδήσεις και σχόλια.....	42-43
New issues of Greek Maximum Cards	44

Εξώφυλλο:

Λιμενικό Σώμα/Ελληνική Ακτοφυλακή
Περιπολικό ανοικτής θαλάσσης (ΠΑΘ): ΛΣ 090 «ΓΑΥΔΟΣ»

Το Ενημερωτικό Δελτίο "ΜΑΞΙΜΑΦΙΛΙΑ"
προσφέρεται δωρεάν στα μέλη μας και σε διάφορους πολιτιστικούς φορείς

ΜΑΞΙΜΑΦΙΛΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΛΛΕΚΤΩΝ ΚΑΡΤΩΝ ΜΑΞΙΜΟΥΜ
ΤΕΥΧΟΣ 75 – ΕΤΟΣ 2019

REVUE DE
L'UNION COLLECTIONNEURS GRECS DE CARTES MAXIMUM
NO 75 – ANNÉE 2019

ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΜΑΣ

Αγαπητά μέλη,

«Τα πάντα ρει, μηδέποτε κατά τ' αυτό μένειν» είχε πει ο Ηράκλειτος. Όλα αλλάζουν. Στο σύμπαν, στη φύση, στην οικονομία και φυσικά στην τεχνολογία. Η τελευταία είναι υπεύθυνη, σε σημαντικό βαθμό, για την απαξίωση του γραπτού λόγου και κατ' επέκταση τον περιορισμό του όγκου της έγγραφης επικοινωνίας. Στην περίπτωση μας, τα ΕΛΤΑ βλέπουν τη βασική τους αποστολή – την προσφορά υπηρεσιών ταχυδρομείου – να συρρικνώνεται καθημερινά, γεγονός, που απειλεί την ίδια την υπόστασή τους. Αν και προσπαθούν να αντιδράσουν με νέες υπηρεσίες και εκσυγχρονισμένες διαδικασίες, εντούτοις μέχρι σήμερα δεν έχει βρεθεί το σημείο μιας νέας ισορροπίας, το σημείο δηλαδή, που θα επιτρέψει τη λειτουργία τους αυτόνομα, χωρίς την καθ' οιονδήποτε τρόπο συμπαράσταση – έμμεση ασφαλώς – του κράτους.

Αν περιοριστούμε λίγο περισσότερο, «εις τα καθ' ημάς», στα δικά μας δηλαδή, τα φιλοτελικά, θα παρατηρήσουμε δυσχέρειες στην υλοποίηση του ετήσιου προγράμματος έκδοσης γραμματοσήμων, ενώ συνεχίζει να απουσιάζει ένας ευρύτερος σχεδιασμός για την ανάκτηση του χαμένου, τουλάχιστον κατά την τελευταία δεκαετία, εδάφους.

«Τι μέλλει γενέσθαι»; Κανείς δεν ξέρει. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει ένα μέλλον γεμάτο ανατροπές. Η Ένωσή μας πάντως συνεχίζει τον αγώνα με τη διαρκή παρουσία της στα φιλοτελικά δρώμενα.

Μέσα στο 2019 δημιουργήσαμε 14 νέες Κάρτες Μάξιμουμ, οι οποίες έτυχαν λίαν θετικών σχολίων, τόσο από τα μέλη μας, όσο και από μαξιμαφιλιστές του εξωτερικού. Είναι ένα γεγονός, που μας γεμίζει αισιοδοξία. Επιπλέον, το περιοδικό μας δίνει ανελλιπώς το ετήσιο προγραμματισμένο παρόν του. Τέλος, μαξιμαφιλικά εκθέματα συμμετείχαν στην έκθεση της ΦΕΛ, «Μυτιλήνη 2019».

Ανεξάρτητα από τα παραπάνω, πρέπει να τονίσουμε ότι παράλληλα, η Ένωσή μας συμπράττει στην υλοποίηση ενός από τα πιο φιλόδοξα σχέδια του ελληνικού φιλοτελισμού. Τη διοργάνωση της «Ευρωπαϊκής Φιλοτελικής Έκθεσης NOTOS 2021», που αγκαλιάζει φιλοτελιστές από όλη την Ευρώπη και όχι μόνο. Ενδιαφέρον παρουσιάζει και η «NOTOS 2021 –Συλλεκτική», η έκθεση δηλαδή για κάθε είδος συλλεκτικού αντικειμένου, που θα προηγηθεί. Η Μαξιμαφιλία θα δώσει το παρόν και στις δύο αυτές σημαντικές διοργανώσεις.

ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΕΚΘΕΣΗ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 2018

(ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ Κ. ΝΙΚ. ΜΑΛΛΟΥΧΟ)

Αγαπητά μέλη,

Το πιο σημαντικό φιλοτελικό γεγονός του 2018 είναι αναμφίβολα η αιφνίδια μεταβολή της εκδοτικής πολιτικής των ΕΛΤΑ.

Χωρίς την παραμικρή ενημέρωση, χωρίς προειδοποίηση έστω και κάποιων εβδομάδων, χωρίς καταγεγραμμένη διαδικασία, χωρίς ανακοίνωση τεχνικών στοιχείων, χωρίς τις προβλεπόμενες μέχρι σήμερα εγκρίσεις της «γνωμοδοτικής επιτροπής», τα ΕΛΤΑ άρχισαν να εκδίδουν σωρηδόν κανονικά γραμματόσημα με τον επίπλαστο τίτλο «ειδικά προσωπικά γραμματόσημα» (ΕΠΓ).

Η αψυχολόγητη αυτή ενέργεια των ΕΛΤΑ προκάλεσε άμεσες αντιδράσεις τόσο των απλών φιλοτελιστών, όσο και της Ελληνικής Φιλοτελικής Ομοσπονδίας.

Πρόκειται για έκδοση γραμματοσήμων, με πληθωριστικούς ρυθμούς, που αποβλέπει στην εκμετάλλευση των εναπομεινάντων φιλοτελιστών, η οποία φυσικά είναι αντίθετη προς τις κατευθυντήριες οδηγίες της Διεθνούς Ταχυδρομικής Ένωσης, της οποίας τα ΕΛΤΑ είναι μέλος.

Βασική πεποίθηση όλων είναι ότι η υπόψη πληθωριστική εκδοτική πολιτική, μακροχρόνια θα αποτελειώσει ολοκληρωτικά τον ήδη ασθενικό συνδρομητικό φιλοτελισμό. Παράλληλα το ελληνικό γραμματόσημο, καθώς αποδεδειγμένα πλήρως από την κάλυψη ταχυδρομικών αναγκών, αργά ή γρήγορα θα υποπέσει σε πλήρη ανυποληψία στο διεθνές φιλοτελικό στερέωμα. Δυστυχώς τα ΕΛΤΑ παρά τις αντιδράσεις, όχι μόνο δεν μετέβαλαν την πολιτική τους, αλλά μέχρι σήμερα δεν έχουν απαντήσει σε σχετική έγγραφη διαμαρτυρία της ΕΦΟ.

Η Μαξιμαφιλία υποφέρει διπλά. Αφενός γιατί οι παραστάσεις είναι πρόχειρες και εκπορεύονται κυρίως από τις ανάγκες των ενδια-

φερόμενων ιδιωτών, αφετέρου γιατί ο τρόπος διάθεσής τους (σε τευχίδια με πολλαπλά αυτοκόλλητα γραμματόσημα και με όλες τις αξίες μαζί) καθιστά σχεδόν απαγορευτικό το κόστος μαξιμοποίησης των ΕΠΓ. Και όλα αυτά χωρίς να αξιολογούμε το γεγονός ότι πρόκειται για αυτοκόλλητα γραμματόσημα με μεγαλύτερο κίνδυνο φύρας.

Από τον φιλοτελικό κόσμο εξάλλου, έχει επανειλημμένως υποστηριχθεί η ανάγκη θέσπισης, γενικότερα, επίσημου ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ για τη θεματολογία των γραμματοσήμων και τη διαδικασία έκδοσής τους. Μεταξύ άλλων έχει προταθεί ο εορτασμός των διαφόρων επετείων να γίνεται με τη συμπλήρωσης εικοσιπενταετίας ή πολλαπλάσιά της χρονικά διαστήματα (25ετία — 50ετία — 75ετία — 100ετία κλπ.) από την επέλευση του γεγονότος. Δεν κατανοούμε γιατί πρέπει να εκδοθούν σειρές για τα 190 χρόνια της Στρατιωτικής Σχολής Ευελπίδων ή των ΕΛΤΑ. Εκτός αν θεωρήσουμε ότι δεν θα υπάρχουν γραμματόσημα μετά από 10 χρόνια.

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ένωσης μας, μετά από εμπειριστατωμένη ανάλυση της κατάστασης, όπως αυτή διαμορφώθηκε τελευταία, αποφάσισε να συνεχίσει τη μέχρι σήμερα προσεκτική τακτική δημιουργίας καρτών μάξιμουμ και μόνο από τα γραμματόσημα του επίσημου εκδοτικού προγράμματος. Βασικά κριτήρια επιλογής παραμένουν οι παραστάσεις, αλλά και η αξία των γραμματοσήμων. Η δημιουργία καρτών μάξιμουμ ελκυστικών και κατάλληλων για την ανάπτυξη θεματικών συλλογών, είναι πάντοτε ο κύριος στόχος μας.

Και αυτό δεν είναι σχήμα λόγου. Μέσα στο 2018 η Ελληνική Μαξιμαφιλία είχε μια σημαντική αναγνώριση. Στον ετήσιο διαγωνισμό της Επιτροπής Μαξιμαφιλίας της FIP, για την ανάδειξη της καλύτερης Κάρτας Μάξιμουμ του

2017, μια δημιουργία της Ένωσής μας κατέλαβε την Τρίτη θέση μαζί με την Φιλανδία. Πρόκειται για την ΚΜ με τον «Ποσειδώνα της Λιβαδόστρας», την κάρτα, που δημιουργήσαμε με το αντίστοιχο γραμματόσημο της σειράς των 170 χρόνων του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου. Στο διαγωνισμό ψήφισαν οι επιτετραμμένοι αντιπρόσωποι 20 χωρών, οι οποίοι για την πρώτη και δεύτερη θέση επέλεξαν κάρτες από τη Γαλλία και Ιταλία αντίστοιχα. Λεπτομέρειες θα διαβάσετε στο τεύχος της Μαξιμαφιλίας, που κυκλοφορεί. Δέσμευσή μας είναι να συνεχίσουμε τις προσπάθειές μας για ανάλογες επιτυχίες και στο μέλλον.

Μέσα στο 2018 μαξιμαφιλικές συλλογές συμμετείχαν σε δύο εκθέσεις. Η πρώτη ήταν η πανελλήνια φιλοτελική έκθεση «ΡΟΔΟΣ 2018», που φυσικά έλαβε χώρα στο πανέμορφο νησί της Ρόδου, από 21-25 Μαρτίου. Παρουσιάστηκαν 8 μαξιμαφιλικές συλλογές, οι οποίες και προκάλεσαν το ενδιαφέρον των επισκεπτών. Η δεύτερη, ήταν τοπική έκθεση, που έλαβε χώρα από 1-4 Δεκεμβρίου στην Πάτρα και διοργανώθηκε από την Φιλοτελική Εταιρία Πατρών, με την ευκαιρία του εορτασμού των 75 χρόνων από την ίδρυσή της. Στην έκθεση αυτή παρουσιάστηκαν 2 μαξιμαφιλικές συλλογές.

Η δράση του συλλόγου μας συνεχίστηκε και κατά το 2018 με τη δημιουργία καρτών μάξιμουμ, τις συγκεντρώσεις μας και την έκδοση του περιοδικού μας. Ειδικότερα:

A' Δημιουργία και διανομή ΚΜ.

Κατά το 2018, η Ένωσή μας προχώρησε στη δημιουργία 19 Καρτών Μάξιμουμ. (Σημ. Σύντ. : Όλες οι ΚΜ έχουν περιγραφεί και απεικονιστεί στο προηγούμενο τεύχος μας Νο 74/2018)

B' Συγκεντρώσεις μελών

Μέσα στο 2017 πραγματοποιήθηκαν 4 συγκεντρώσεις των μελών της Ένωσής μας στο ιδιόκτητο εντευκτήριο της οδού Ακαδημίας 57. Στις συγκεντρώσεις αυτές, που έλαβαν χώρα

στις 12/2, 25/6, 15/10 & 17/12 έγινε, διανομή και ανταλλαγή Καρτών Μάξιμουμ, καθώς και ομιλίες και ανακοινώσεις για τα τρέχοντα φιλοτελικά ζητήματα.

Γ' Περιοδικό «Μαξιμαφιλία»

Το τεύχος 73, που αφορούσε τη δραστηριότητα της Ένωσης κατά το 2017 κυκλοφόρησε στις αρχές του περασμένου χρόνου.

Πάντοτε πολυσέλιδο και εξολοκλήρου έγχρωμο, πέρα από τον απολογισμό της δράσης του Συλλόγου μας, περιλάμβανε μια σειρά από θεματικά άρθρα βασισμένα φυσικά στις Κάρτες Μάξιμουμ. Έτσι διαβάσαμε για τους μύθους και τα λουλούδια τους, το σαξόφωνο, τα κάστρα, τα προσωπεία και την προσωποδοφορία, την υπόθεση Ντρέιφους, τον Μανώλη Γλέζο και φυσικά οδηγίες για τη χρήση των αναμνηστικών σφραγίδων στις ΚΜ.

Το τεύχος 74 του 2018 ήδη το έχετε στα χέρια σας.

Δ' Η πορεία μας το 2019

Ήδη, με την έναρξη του παρόντος απολογισμού δώσαμε το στίγμα μας. Δημιουργία Καρτών Μάξιμουμ, με επιλογή από τα γραμματόσημα του επίσημου εκδοτικού προγράμματος των ΕΛΤΑ. Αν θέλουμε να δούμε κοντά μας νέους μαξιμαφιλιστές, τότε οι ΚΜ πρέπει να είναι ελκυστικές και κατάλληλες για την ανάπτυξη θεματικών μαξιμαφιλικών συλλογών.

Το ΔΣ θα εργαστεί και πάλι προς την κατεύθυνση αυτή. Παράλληλα όμως επαναλαμβάνει την έκκλησή προς τα μέλη του να συνδράμουν την ομαλή λειτουργία του Συλλόγου με την έγκαιρη παραλαβή των καρτών τους. Αυτό, πέρα όλων των άλλων, θα προσδώσει την απαραίτητη ρευστότητα για την έγκαιρη αντιμετώπιση όλων των λειτουργικών εξόδων του Συλλόγου. Τέλος υπενθυμίζουμε παλαιότερη πρόσκλησή μας για τη συγγραφή άρθρων για το περιοδικό μας τη Μαξιμαφιλία.

Σας ευχαριστώ.
Γενική Συνέλευση 25.2.2019

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΧΡΗΣΕΩΣ 2018

ΕΣΟΔΑ		ΕΞΟΔΑ	
ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΤΑΜΕΙΟΥ 31.12.2017	6.430,34	ΕΞΟΔΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ Κ.Μ.	879,18
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΜΕΛΩΝ	505,00	ΑΓΟΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ	1.969,51
ΔΙΑΘΕΣΗ ΚΑΡΤΩΝ ΜΑΞΙΜΟΥΜ	3.484,00	ΕΝΤΥΠΑ-ΓΡΑΦΙΚΗ ΥΛΗ	85,59
ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΜΕΛΩΝ Α/ ΑΝΤΑΛΛΑΓΕΣ	252,68	ΕΞΟΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΝ-ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ	136,10
ΔΩΡΕΑ ΜΕΛΟΥΣ	5,00	ΚΟΙΝΟΧΡΗΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΟΥ	1.045,54
ΤΟΚΟΙ ΛΟΓ/ΜΟΥ ΤΡΑΠΕΖΗΣ	0,34	ΑΝΑΛΩΣΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ ΕΛΤΑ	43,20
		ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ	228,00
		ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΜΑΞΙΜΑΦΙΛΙΑ»	318,00
		ΑΜΟΙΒΗ ΦΟΡΟΤΕΧΝΙΚΟΥ	97,20
		ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ε.Φ.Ο. 2018	100,00
		ΣΥΝΟΛΟ ΕΞΟΔΩΝ	4.902,32
		ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ	4.001,59
		ΜΕΤΡΗΤΑ	1.773,45
ΣΥΝΟΛΟ	10.677,36	ΣΥΝΟΛΟ	10.677,36

<u>ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΑΞΕΩΣ</u>		<u>ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΑΞΕΩΣ</u>	
ΚΑΡΤΕΣ ΜΑΞΙΜΟΥΜ ΠΡΟΣ ΔΙΑΘΕΣΗ	909,00	ΑΠΟΘΕΜΑ ΚΑΡΤΩΝ ΜΑΞΙΜΟΥΜ	909,00

ΑΘΗΝΑ 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2019

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΤΑΜΙΑΣ

Νικόλαος Μαλλούχος

Παναγιώτης Γεωργίτσος

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΤΟΥΣ 2019

ΕΣΟΔΑ		ΕΞΟΔΑ	
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΝΕΩΝ ΜΕΛΩΝ	20,00	ΕΞΟΔΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ Κ. Μ.	1.000,00
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΜΕΛΩΝ	500,00	ΑΓΟΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ	2.000,00
ΔΙΑΘΕΣΗ ΚΑΡΤΩΝ ΜΑΞΙΜΟΥΜ	4.400,00	ΕΞΟΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΝ	160,00
ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΜΕΛΩΝ Α/ ΑΝΤΑΛΛΑΓΕΣ	380,00	ΕΝΤΥΠΑ - ΓΡΑΦΙΚΗ ΥΛΗ	100,00
		ΚΟΙΝΟΧΡΗΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΟΥ	1.200,00
		ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ	240,00
		ΕΞΟΔΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ	400,00
		ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΕ Ε.Φ.Ο.	100,00
		ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΕΚΘΕΣΕΙΣ	100,00
ΣΥΝΟΛΟ	5.300,00	ΣΥΝΟΛΟ	5.300,00

ΑΘΗΝΑ 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2019

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΤΑΜΙΑΣ

Νικόλαος Μαλλούχος

Παναγιώτης Γεωργίτσος

Το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη και η ιστορία του

Στη σειρά για τα 150 χρόνια της Προεδρικής Φρουράς, στο γραμματόσημο των 0.10 λεπτών απεικονίζεται, εκτός από τους δύο εύζωνες (κύριο θέμα της σειράς) και το μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη (Β΄ θέμα).

Το μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη είναι ένα ταφικό μνημείο για τους αφανείς πεσόντες στους πολεμικούς αγώνες του έθνους. Βρίσκεται κάτω από την κεντρική είσοδο του κτιρίου της Βουλής των Ελλήνων (Παλαιά Ανάκτορα) και φυλάσσεται τιμητικά επί εικοσιτετραώρου βάσεως από τους άνδρες της Προεδρικής Φρουράς.

Η ιδέα ενός μνημείου για τους νεκρούς των πολέμων, που δεν ήταν δυνατόν να αναγνωρισθούν, ανάγεται στην αρχαία Ελλάδα. Σχετικές αναφορές υπάρχουν σε κείμενα του Θουκυδίδη, του Σοφοκλή, του Ευριπίδη και του Χαρίτωνα.

Στα νεώτερα χρόνια μνημείο για τους άταφους πεσόντες της Επανάστασης του '21 αποφάσισε να ιδρύσει πρώτη φορά στην Ελλάδα ο δήμος Ερμούπολης Σύρου στις 16 Ιανουαρίου 1858. Η εκτέλεση του έργου έγινε το 1880 σε σχέδια του γλύπτη Γεωργίου Βιτάλη. Το Μνημείο του Άταφου Αγωνιστή βρίσκεται στον περίβολο της εκκλησίας του Αγίου Νικολάου.

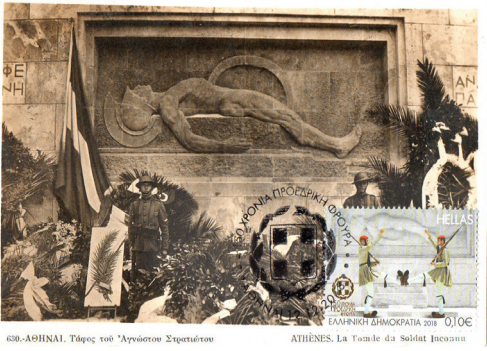
Η σκέψη για την ίδρυση μνημείου του Άγνωστου Στρατιώτη οφείλεται στους Γάλλους και πραγματοποιήθηκε μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, που άφησε πίσω του εκατομμύρια νεκρούς. Στα χρόνια που ακολούθησαν, το παράδειγμα της Γαλλίας μιμήθηκαν κι άλλες χώρες.

Ακολουθώντας το παράδειγμα των υπόλοιπων Ευρωπαίων, η Ελλάδα αποφάσισε στις αρχές του 1926 (επί δικτατορίας Θεόδωρου Πάγκαλου) την ανέγερση εθνικού μνημείου του «Άγνωστου Στρατιώτου» στην Αθήνα και συγκεκριμένα «εις την έμπροσθεν των Παλαιών Ανακτόρων Πλατεία, καταλλήλως προς τούτο διαρρυθμιζομένην». Τον διαγωνισμό κέρδισε ο αρχιτέκτονας Εμμανουήλ Λαζαρίδης, ο οποίος υπέβαλε τη μελέτη του με το ψευδώνυμο ΣΚΡΑ.

Η θέση του μνημείου, που είχε προταθεί από τον ίδιο τον αρχιτέκτονα-μελετητή, προκάλεσε πολλές αντιπαραθέσεις, μέχρι που το 1929 εγκρίθηκε τελικά από τον τότε πρωθυπουργό Ελευθέριο Βενιζέλο, ο οποίος πίστευε ότι το μνημείο πρέπει να είναι στο κέντρο της πόλης, όπως το αντίστοιχο της Γαλλίας. Βασικό ζητούμενο αποτέλεσε η ενότητα του μνημείου με την πλατεία

Εικ. 1 & 2 Ο χώρος της Βουλής των Ελλήνων, πριν και μετά τη διαμόρφωση της πλατείας για την ανέγερση του μνημείου του Άγνωστου Στρατιώτη

Εικ. 3 Οπλίτης «εκτάδην κείμενος» (ξαπλωμένος στο έδαφος), έργο του γλύπτη Φωκίωνα Ρωκ (1932)

Συντάγματος, η εναρμόνισή του με τα νεοκλασικά Ανάκτορα και η συμβολή στην ανάπλαση της πλατείας Συντάγματος με κύριο άξονα την οδό Ερμού. Για την κατασκευή του έγινε εκσκαφή μεγάλης κλίμακας και ισοπεδώθηκε το λοφώδες τοπίο μπροστά από τη Βουλή (Εικ. 1&2).

Η επιτροπή ανέγερσης είχε δώσει όλη την ευθύνη κατασκευής στον αρχιτέκτονα Ε. Λαζαρίδη. Αυτός αρχικά είχε συνεργαστεί με τον γλύπτη Θωμά Θωμόπουλο, ο οποίος είχε προτείνει ως κεντρικό γλυπτό την παράσταση γιγαντομαχίας όπου μια μορφή αγγέλου, που θα συμβόλιζε την Ελλάδα, θα παραλάμβανε στοργικά τον νεκρό στρατιώτη. Παρά την αρχική συμφωνία με τον Θωμόπουλο, ο Λαζαρίδης, ως επιβλέπων όλων των εργασιών, τον παραμέρισε από το έργο εξαιτίας, τόσο διαφορετικής αισθητικής αντίληψης, όσο και χρηματικής ασυμφωνίας. Το 1930 τον αντικατέστησε με τον γλύπτη Φωκίωνα Ρωκ με ομόφωνη απόφαση της επιτροπής ανέγερσης, η οποία στη συνέχεια ενέκρινε νέα πρόταση για το έργο, με έναν οπλίτη «εκτάδην κείμενο» (ξαπλωμένο στο έδαφος). Την πρόταση χαρακτήρισε ταιριαστή, επειδή προσδίδει ηρεμία και απλότητα. Ο Ρωκ απεικόνισε τον πολεμιστή να κείται νεκρός σε κάποια έξαρση του εδάφους. Στο αριστερό του χέρι κρατάει κυκλική ασπίδα, στο κεφάλι φοράει αρχαίο κράνος με το πρόσωπο του απεικονίζεται

Εικ. 4 Το στρατόπεδο των Ευζώνων στην οδό Ηρώδου του Αττικού

πλαγίως. Η ανάγλυφη αυτή σύνθεση δίνει την αίσθηση ότι ο νεκρός είναι, έτοιμος να σηκωθεί, όποτε του ζητηθεί για νέους αγώνες (Εικ. 3).

Το ταφικό μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη βρίσκεται ανάμεσα σε δύο μνημειακές κλίμακες, που συνδέουν το χώρο του μνημείου με την πρόσοψη των Παλαιών Ανακτόρων (σημερινής Βουλής), Στο κέντρο υπάρχει ένας κενός τάφος, όπου είναι χαραγμένη η φράση «ΕΙΣ ΑΦΑΝΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ», ενώ στον τοίχο αριστερά του γυμνού οπλίτη είναι χαραγμένη η επιγραφή από τον «Επιτάφιο του Περικλή» του Θουκυδίδη. «ΜΙΑ ΚΛΙΝΗ ΚΕΝΗ ΦΕΡΕΤΑΙ ΕΣΤΡΩΜΕΝΗ ΤΩΝ ΑΦΑΝΩΝ» ενώ δεξιά αναγράφεται «ΑΝΔΡΩΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΠΑΣΑ ΓΗ ΤΑΦΟΣ».

Εικ. 5 Αλλαγή φρουράς

Στον τοίχο είναι στερεωμένες κατά διαστήματα ορειχάλκινες ασπίδες, ενώ αναγράφονται, επίσης, οι σημαντικότερες μάχες που έδωσε ο ελληνικός στρατός στη σύγχρονη ιστορία. Αριστερά είναι χαραγμένες οι Μάχες του Α΄ Βαλκανικού Πολέμου, του Β΄ Βαλκανικού Πολέμου και της Μικρασιατικής Εκστρατείας. Δεξιά οι συγκρούσεις του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου και επιχειρήσεις του Ελληνικού Στρατού στη Ρωσία. Αργότερα προστέθηκαν οι μάχες του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, οι επιχειρήσεις στην Κορέα και από το 1994 αναγράφεται και η λέξη «Κύπρος».

Τα αποκαλυπτήρια του μνημείου του Άγνωστου Στρατιώτη έγιναν στις 25 Μαρτίου 1932, επέτειο της Εθνικής εορτής, μέσα σε πανηγυρική ατμόσφαιρα και με μεγάλη επισημότητα. Την κυβέρνηση του Ελευθερίου Βενιζέλου εκπροσώπησε ο αντιπρόεδρος του υπουργικού συμβουλίου και υπουργός Εξωτερικών Ανδρέας Μιχαλακόπουλος, ενώ παρέστησαν εκπρόσωποι πολλών ξένων κρατών (Ρουμανία, Πολωνία, Τουρκία, Γαλλία, Ιταλία, Γιουγκοσλαβία, Αίγυπτος και ΗΠΑ), οι οποίοι κατέθεσαν στεφάνια στο νεοαναγερθέν μνημείο, αποδίδοντας έτσι τιμές στον άγνωστο στρατιώτη.

Κάθε μία ώρα, οι εύζωνες εκτελούν την περίφημη «αλλαγή της φρουράς» στο Σύνταγμα, μπροστά από το μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη. Δύο νέοι εύζωνες, συνοδευόμενοι από αξιωματικό, ξεκινούν με αυστηρό βηματισμό από τον στρατώνά τους, που βρίσκεται στην οδό Ηρώδου Αττικού, (Εικ. 4) και έρχονται μπροστά στο μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη για να πάρουν τη θέση των συναδέλφων τους.

Οι εύζωνες που μέχρι εκείνη τη στιγμή στέκονταν ακίνητοι φρουρώντας το μνημείο, αρχίζουν μια σειρά τελετουργικών κινήσεων, απολύτως συγχρονισμένων,

που αποτελούν αξιοθαύμαστο θέαμα (Εικ. 5). Το ίδιο τελετουργικό ακολουθούν και οι εύζωνες που πρόκειται να τους αντικαταστήσουν. Όταν τελειώσει η διαδικασία, που διαρκεί περίπου 15 λεπτά, οι νέοι εύζωνες βρίσκονται στη θέση τους ακίνητοι για να φρουρούν το μνημείο, ενώ οι κουρασμένοι συναδέλφοί τους επιστρέφουν με βηματισμό πίσω στο στρατώνά τους για ανάπαυση.

Στις 11.00 το πρωί κάθε Κυριακής, η τελετή αλλαγής της φρουράς είναι τόσο περίτεχνη, που πλήθος κόσμου συγκεντρώνεται για να την απολαύσει. Κατά καιρούς, μπορεί κανείς να διακρίνει και τις πέντε ευζωνικές στολές, την Κρητική (αντιπροσωπεύει τη νησιωτική Ελλάδα), τη Μακεδονική (μπλε βαμβακερή στολή – Εικ.6), την επίσημη ενδυμασία (με τη λευκή φουστανέλα των 400 πτυχών, όσα και τα χρόνια της σκλαβιάς μας), την μπεζ στολή της Ηπειρωτικής Ελλάδας (των Βαλκανικών πολέμων – Εικ 7) και την Ποντιακή.

Στα κλισέ μας μια σειρά από ΚΜ με θέμα το μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη και τον περιβάλλοντα χώρο του.

NEM

Πηγή: INTEPNET

Εικ. 6 Μακεδονική ευζωνική στολή

Εικ. 7 Ευζωνική στολή Ηπειρωτικής Ελλάδας

ALBRECHT DÜRER

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΑΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Ο Άλμπρεχτ Ντύρερ (Albrecht Dürer, 1471 - 1528) ήταν Γερμανός ζωγράφος και χαράκτης. Παρά το γεγονός ότι γαλουχήθηκε στο πλαίσιο της παραδοσιακής μεσαιωνικής χειροτεχνίας, εκτός από δεξιότηχνης δημιουργός επιδίωξε να διεκδικήσει ρόλο διανοουμένου και να ενταχτεί στους αριστοκρατικούς κύκλους της χώρας του. Πέτυχε το στόχο του και τιμήθηκε ως ο μεγαλύτερος καλλιτέχνης της Γερμανίας, πρωτεργάτης της γερμανικής Αναγέννησης. Τα έργα του διαδόθηκαν σε όλη την Ευρώπη κι αργότερα απέκτησαν παγκόσμια φήμη. Σχετικά πρόσφατα, σ' έναν αστεροειδή, που ανακαλύφθηκε μόλις το 1982, έδωσαν τιμητικά το όνομά του («Αστεροειδής 3104 Ντύρερ»).

Ο Ντύρερ γεννήθηκε το 1471 στη Νυρεμβέργη και ήταν το τρίτο από τα συνολικά δεκαοχτώ παιδιά της οικογένειας του. Ο πατέρας του, Άλμπρεχτ Ντύρερ ο πρεσβύτερος, ήταν ουγγρικής καταγωγής και χρυσοχόος στο επάγγελμα, με αποτέλεσμα να διδαχθεί και ο Ντύρερ σε νεαρή ηλικία την τέχνη της χρυσοχοΐας. Αν και, σύμφωνα με την παράδοση της εποχής έπρεπε να ακολουθήσει το επάγγελμα του πατέρα του, η ιδιαίτερη κλίση του στο σχέδιο και τη ζωγραφική του επέτρεψε, κατόπιν σχετικής άδειας του πατέρα του, ν' αλλάξει κατεύθυνση. Απόδειξη της έμφυτης κλήσης του αποτελεί η αυτοπροσωπογραφία, που την χάραξε πάνω σε ασήμι, όταν ήταν μόλις 13 χρονών (το 1484) κοιτώντας μέσα σε καθρέφτη. Θεωρείται η πρώτη δουλειά του και η πρώτη αυτοπροσωπογραφία στην Γερμανική τέχνη.

Με το πέρας των σπουδών του, ο Ντύρερ πραγματοποίησε ταξίδια προκειμένου να εμπλουτίσει τις γνώσεις του, αλλά και να έρθει σε επαφή με το έργο άλλων καλλιτεχνών. Το φθινόπωρο του 1494 επισκέφτηκε για πρώτη φορά την Ιταλία, για να ξεφύγει από την επιδημία πανώλης αλλά και να σπουδάσει την τέχνη του. Εκεί επηρεάστηκε από το πνεύμα της Ιταλικής Αναγέννησης, πράγμα που φαίνεται στα επόμενα έργα του. Θεωρείται δε ο πρώτος βόρειος καλλιτέχνης που μετέδωσε την Αναγέννηση στην υπόλοιπη Ευρώπη. Επέστρεψε στη Νυρεμβέργη και τα επόμενα 10 χρόνια έκανε σειρές από ξυλογραφίες και χαλκογραφίες –απαίτηση της τότε αναπτυσσόμενης τυπογραφίας για εικονογράφηση βιβλίων– που του έφεραν φήμη και πλούτο.

Το 1505 πραγματοποίησε ένα δεύτερο ταξίδι στην Ιταλία όπου παρέμεινε για δύο χρόνια. Επισκέφθηκε την Μπολόνια και την Φλωρεντία, αλλά πέρασε το μεγαλύτερο διάστημα στη Βενετία, μελετώντας το έργο του Ραφαήλ και του Λεονάρντο ντα Βίντσι.

Επέστρεψε το 1507 και μέχρι το 1512 διέθεσε τον χρόνο του ζωγραφίζοντας. Το 1512 ο Αυτοκράτορας Μαξιμιλιανός ο 1ος τον διόρισε ζωγράφο της Αυλής και εργάστηκε, μαζί με άλλους καλλιτέχνες, στο σχέδιασμα των πελώριων ξυλόγλυπτων Αψίδων του Θριάμβου.

Το καλοκαίρι του 1520 και μετά το θάνατο του Μαξιμιλιανού Α΄ επισκέφθηκε την Ολλανδία, όπου δημιούργησε αρκετές προσωπογραφίες και σχέδια. Κατά την παραμονή του προσβλήθηκε από

κάποια ασθένεια - κατά μία εκδοχή επρόκειτο για ελονοσία - που τον επηρέασε μέχρι το τέλος της ζωής του.

Σημαντικός αριθμός από τα έργα του Ντύρερ απεικονίζεται σε γραμματόσημα διαφόρων χωρών. Μεγάλος είναι και ο αριθμός των ΚΜ, που έχουν δημιουργη-

θεί με τα γραμματόσημα αυτά, γεγονός, που επιτρέπει τη δημιουργία εξειδικευμένων εκθεμάτων πάνω στο έργο του καλλιτέχνη. Εδώ, παραθέτουμε μερικές από τις κάρτες αυτές με χρονολογική σειρά της δημιουργίας των αντίστοιχων έργων και σύντομα σχόλια γι' αυτά.

Εικ. 1 «Αυτοπροσωπογραφία» (1484 μ.Χ)

Αυτοπροσωπογραφία, που ο Ντύρερ την χάραξε πάνω σε ασήμι όταν ήταν μόλις 13 χρονών, κοιτώντας μέσα σε καθρέφτη. Θεωρείται η πρώτη δουλειά του και η πρώτη αυτοπροσωπογραφία στην Γερμανική τέχνη. Διαστάσεις: 27,5 X 16,9 εκ.

Μουσείο: Albertina, Βιέννη.

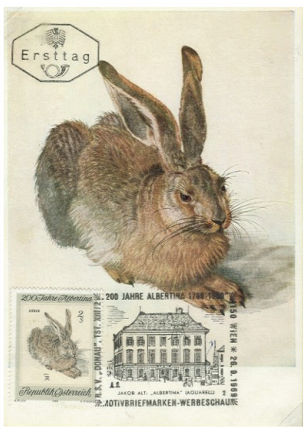

Εικ. 2 «Ο Πατέρας του Dürer» (1490 μ.Χ.)

Στα 19 του, και μετά την μαθητεία του στην χρυσοχοΐα, έφτιαξε με λάδι το πορτρέτο του πατέρα του για να αποδείξει τις ικανότητές του στην ζωγραφική. Φορά σακάκι με γούνινο γιακά και κρατά κομποσκοίνι.

Διαστάσεις: 123 X 89 εκ.

Μουσείο: Uffizi Φλωρεντία

Εικ. 3 «Ο Λαγός» (1502 μ.Χ.)

Η ζωγραφιά, καμωμένη με νερομπογιά, δείχνει την αφοσίωση του στην μικρολεπτομέρεια. Το μάζεμα του λαγού με σηκωμένα τ' αυτιά, δίνει την εντύπωση να αισθάνεται το πλησίασμα του κυνηγού. Οι τρίχες είναι τόσο τέλεια σχεδιασμένες, που διακρίνεται και η παραμικρότερη διαφορά στην γούνα του.

Διαστάσεις: 21,5 X 22,6 εκ.

Μουσείο: Albertina, Βιέννη.

(σσ.: Ιδιαίτερα ταιριαστή η σφραγίδα της ΚΜ με το σκίτσο του Μουσείου από ακουαρέλα του Jakob Alt).

Εικ. 4 «Προσωπογραφία νέας Βενετσιάνας» (1505 μ.Χ.)

Ζωγραφίστηκε μετά το δεύτερο ταξίδι του στην Ιταλία και είναι μία από τις πολλές παραγγελίες για προσωπογραφίες που πήρε εκεί. Δείχνει μια χαριτωμένη νεαρή κοπέλα με κοκκινόξανθα μαλλιά και μιλανέζικο ένδυμα. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου και τα κατσαρά μαλλιά δείχνουν την έμφαση που δίνει ο καλλιτέχνης στο περίγραμμα.

Διαστάσεις: 32,5 X 24,5 εκ.

Μουσείο: Kunsthistorisches, Βιέννη.

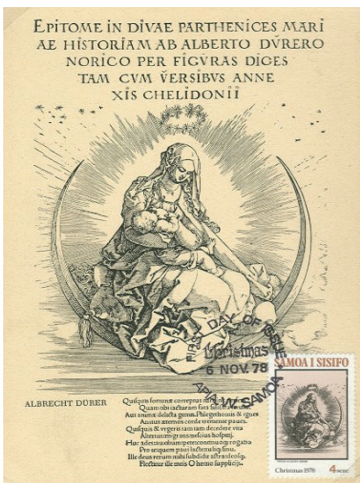

Εικ. 5 «Χέρια σε προσευχή» (1508 μ.Χ.)

Σχέδιο με πινέλο πάνω σε μπλε χαρτί. Αρχική μελέτη, που την ολοκλήρωσε, καθώς σκόπευε να την μεταφέρει σε λάδι για την εκτέλεση μιας παραγγελίας. Διαστάσεις: 29 X 19,7 εκ.

Μουσείο: Kupferstich Kabinett, Βερολίνο.

(σ. : Γραμματόσημο, έκδοσης κρατιδίου SAAR, που το 1957 ενσωματώθηκε τελικά στη Γερμανία).

Εικ. 6 «Η Παναγία στην ημισέληνο» (1511 μ.Χ.)

Εξώφυλλο βιβλίου, όπου με 20 ξυλογραφίες ο Dürer εικονογραφεί σκηνές από τη ζωή της Παναγίας. Εδώ, η Παρθένος απεικονίζεται ως θηλάζουσα μητέρα και ως προφήτης, πλαισιωμένη από την ημισέληνο, τα άστρα και από μια έκρηξη ουράνιου φωτός.

Διαστάσεις: 29,5 X 21 εκ.

Μουσείο: Staat Graphisches Sammlung, Μόναχο

Εικ. 7 «Χωρικοί που χορεύουν» (1514 μ.Χ.)

Σ' αυτό το εύθυμο χαρακτηριστικό ο Ντύρερ έβαλε ένα ζευγάρι παχουλών χωρικών να χτυπά τις φτέρνες του, χορεύοντας ένα χαρούμενο φολκλωρικό χορό. Διαφορετικός από μερικούς σύγχρονούς του, που περιφρονούσαν τέτοια θέματα, ο Ντύρερ ευχαριστιόταν να ζωγραφίζει απλούς ανθρώπους. «Πρέπει να σημειωθεί», έγραφε, «ότι ένας ευαίσθητος εξασκημένος καλλιτέχνης, που ζωγραφίζει ένα λαϊκό θέμα, μπορεί να δείξει περισσότερη ανωτερότητα και επιδεξιότητα σε ταπεινά έργα, από ότι σε άλλα της κύριας δουλειάς του».

Διαστάσεις: 11,8 X 7,5 εκ.

Wien – Albertina

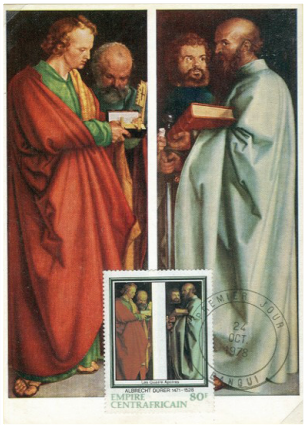

Εικ. 8 «Ο Γέρος» (1521 μ.Χ.)

Πορτρέτο ενός ενενηντατριάχρονου γέρου, τον οποίον ο Ντύρερ χρησιμοποίησε ως μοντέλο για τον περίφημο πίνακά του «Ο Άγιος Ιερώνυμος».

Διαστάσεις: 60 X 48 εκ.

Μουσείο: Albertina, Βιέννη.

Εικ. 9 «Οι 4 Απόστολοι» (1526 μ.Χ.)

Το σπουδαιότερο έργο του Ντύρερ. Το διπλό πορτρέτο των 4 αποστόλων, απεικονίζει τους χαρακτήρες και το ταπειραμένο τους. Το κείμενο στο κάτω μέρος των εικόνων – που προσέθεσε ο ίδιος ο Ντύρερ και που επιβεβαίωνε την συντηρητική του πίστη – νουθετεί τους πιο ριζοσπαστικούς οπαδούς του Λούθηρου και βάζει τέλος στα αιρετικά επιχειρήματα, τα οποία διαιρούσαν την Νυρεμβέργη σε εμπόλεμα θρησκευτικά στρατόπεδα.

Διαστάσεις: 215 X 76 εκ. (ο κάθε πίνακας)

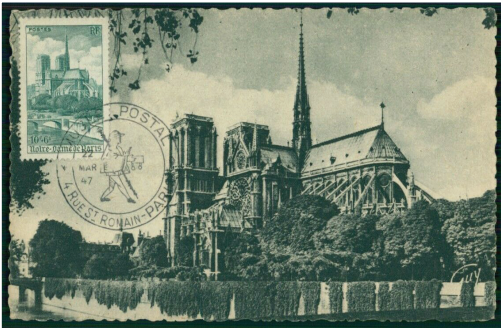
Μουσείο: Alte Pinakothek, Μόναχο

Το 1525 εξέδωσε ένα βιβλίο με θέμα τη γεωμετρία και την προοπτική. Πέθανε τον Απρίλιο του 1528, σε ηλικία 57 ετών και ενταφιάστηκε στη Νυρεμβέργη.

Μετά το θάνατό του εκδόθηκε και το σπουδαίο έργο του «*Τέσσερα βιβλία για τις ανθρώπινες αναλογίες*» (*Vier Bücher von menschlicher Proportion*)

Κ. Σαμανίδης

Η Παναγία των Παρισίων

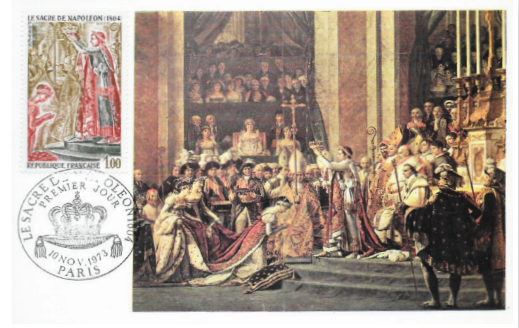

Η Παναγία των Παρισίων (Εικ. 1), γνωστή και ως Νοτρ Νταμ (Notre Dame), είναι ο σπουδαιότερος μητροπολιτικός χριστιανικός ναός και ένα από τα γνωστότερα αξιοθέατα της πόλης του Παρισιού. Το μνημείο, με 128 μέτρα μήκος, με τα 2 κωδωνοστάσια ύψους 68 μ, τα περίφημα γλυπτά του, τον εσωτερικό διάκοσμο και με τα έξοχη υαλογραφικής τέχνης (βιτρό) παράθυρά του, προσελκύει κάθε χρόνο εκατομμύρια επισκέπτες. Αποτελεί, αναμφίβολα, ένα από τα πλέον αντιπροσωπευτικά αρχιτεκτονικά κτίσματα του γοθικού ρυθμού. Βρίσκεται στη νησίδα Ιλ ντε λα Σιτέ (Île de la Cité) του ποταμού Σηκουάνα.

Η κατασκευή του ναού άρχισε το 1163 και τον θεμέλιο λίθο έθεσε ο Πάπας Αλέξανδρος Γ΄ και ο Βασιλεύς Λουδοβίκος Ζ΄ της Γαλλίας. Ο ναός αποπερατώθηκε περίπου το 1272, χρειάστηκε δηλαδή σχεδόν 110 χρόνια μέχρι να ανοίξει τις πύλες του στους πιστούς. Έχει συνολική επιφάνεια 4.800 τετραγωνικά μέτρα, 130 μέτρα μήκος, 48 πλάτος, 35 ύψος και κανονικά μπορεί να χωρέσει μέχρι και 6.000 ανθρώπους ταυτόχρονα. Τα πλέον άξια ιδιαίτερης προσοχής σημεία, που προκαλούν το θαυμασμό της αρχιτεκτονικής του ναού, είναι η υπέροχη πύλη με τον

υπεράνω αυτής τεράστιο ρόδακα και τις δύο εκατέρωθεν αυτής πύλες, τα περίφημα γλυπτά, καθώς και τα παράθυρά του, αντιπροσωπευτικά δείγματα της υαλογραφικής τέχνης (βιτρό).

Η μεγαλύτερη από τις 4 καμπάνες της ζυγίζει 13.000 κιλά. Διάσημα είναι και τα αγάλματα-δαίμονες (gargouilles) που βρίσκονται περιμετρικά στα ψηλά σημεία του καθεδρικού ναού. Τα gargouilles εκτός από διακοσμητικό ρόλο έχουν και χρηστικό, ως υδρορροές. Όντας κενά στο εσωτερικό τους αποτελούν την κατάληξη υδρορροών και προστατεύουν τα εξωτερικά τοιχώματα του ναού από το νερό της βροχής.

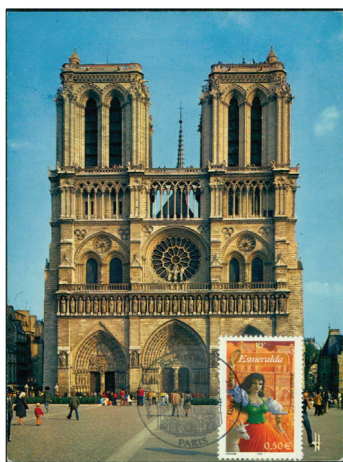
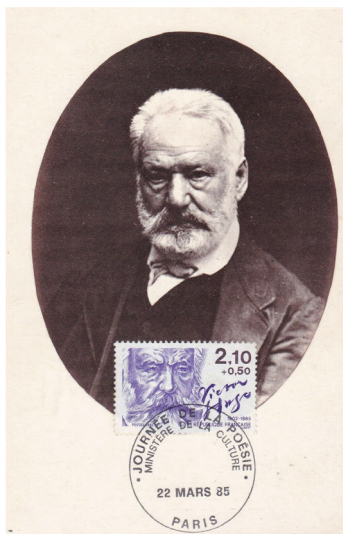
Το 1699 η Παναγία των Παρισίων υπέστη ακρωτηριάσεις, με τη δικαιολογία της επισκευής της. Γύρω στο 1790, αμέσως μετά τη Γαλλική Επανάσταση υπέστη νέες καταστροφές, καθώς πολλά θρησκευτικά σύμβολά της «αποκαθελώθηκαν», στο πνεύμα της εποχής. Στις 2 Δεκεμβρίου 1804 στο Ναό αυτό στέφθηκε (ή μάλλον αυτοανακηρύχθηκε) Αυτοκράτορας ο Ναπολέων Α΄ Βοναπάρτης (Εικ. 2).

Με κέντρο δράσης το ναό αυτόν συνέγραψε ο Βίκτωρ Ουγκώ (Εικ. 3) το γνωστό κλασικό πλέον μυθιστόρημα με το

τίτλο «Παναγία των Παρισίων», με πρωταγωνίστρια μια πανέμορφη τσιγγάνα, την Εσμεράλδα και την έξυπνη κατσίκα τη Τζαλί (Εικ. 4), που μεταφέρθηκε πολλές φορές στον κινηματογράφο, τόσο με ηθοποιούς, όσο και με κινούμενα σχέδια. Μετά την έκδοση του μυθιστορήματος, το 1831, ο ναός απέκτησε πρόσθετο ενδιαφέρον και ο αριθμός των επισκεπτών εκτινάχθηκε.

Μέσα στον καθεδρικό ναό οι πιστοί έψαλλαν δύο φορές τον ύμνο «Te Deum», μία στο τέλος του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου και μία στο τέλος του Δευτέρου προκειμένου να ευχαριστήσουν το Θεό για τη λήξη τους. Από την άνοιξη του 2013, η Παναγία των Παρισίων φιλοξενούσε στη στέγη της ένα μελίσσι, θέλοντας να υπενθυμίσει την ανάγκη για σεβασμό της φύσης και την ευθύνη που πρέπει να νιώθουμε απέναντί της.

Το γαλλικό κράτος δαπανούσε κάθε χρόνο περίπου 2 εκατομμύρια ευρώ για έργα συντήρησης του ναού, όμως ακόμα κι αυτό το ποσό δεν επαρκούσε. Το 2017 ήταν πλέον φανερό πως η (πανάκριβη) συντήρηση που γινόταν δεν επαρκούσε. Υπήρχαν σημαντικές φθορές σε πολλά μέρη του και δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις, που υπήρχαν ακόμη και αποκολλήσεις τμημάτων του. Η στοά των Βασιλέων που φιλοξενεί αγάλματα 28 ηγεμόνων της προχριστιανικής περιόδου, είχε επίσης υποστεί ζημιές. Οι εκκλησιαστικές αρχές, που βασίζονται σε δωρητές κυρίως από το εξωτερικό, είχαν κάνει μεγάλη καμπά-

νια για να συγκεντρωθούν 100 εκατομμύρια ευρώ για να γίνουν οι απαραίτητες αναστηλώσεις.

Μια γιγάντια επιχείρηση συντήρησης ξεκίνησε τελικά, όμως στις 15 Απριλίου 2019 μια μεγάλη πυρκαγιά ανέτρεψε τα πάντα. Η φωτιά, που σύμφωνα με τις εκτιμήσεις οφείλεται σε ατύχημα, κατέστρεψε ολοκληρωτικά την ξύλινη οροφή, μεγάλο τεχνικό επίτευγμα της εποχής της, καθώς και το κεντρικό κωδωνοστάσιο. Ευτυχώς σώθηκε το κυρίως κτίσμα και οι πύργοι του. 750 περίπου χρόνια ιστορίας, χάθηκαν μέσα σε λίγες ώρες, με τις ζημιές να είναι εκτεταμένες παρά την αυτοθυσία των πυροσβεστών που πάλευαν 8 ώρες για να θέσουν υπό έλεγχο τη φωτιά. Ήδη έχουν συγκεντρωθεί περίπου 300εκ ευρώ για τις εργασίες αποκατάστασης, οι οποίες όταν ξεκινήσουν, θα

διαρκέσουν για πολλά χρόνια.

Τόσο η Παναγία των Παρισίων, όσο και ο Βίκτωρ Ουγκώ και οι ήρωές του, έχουν επανειλημμένα απεικονιστεί στα γαλλικά γραμματόσημα, αλλά και σε γραμματόσημα άλλων κρατών. Μερικές κάρτες μάξιμουμ, που έχουν δημιουργηθεί με τα γραμματόσημα αυτά, πλαισιώνουν το παρόν ενημερωτικό άρθρο.

NEM

ΠΗΓΗ: INTERNET

«Ανοίγουμε το νου και την καρδιά μας στους πρόσφυγες»

Εικ. 1 Το έργο των μαθητών του 13ου Γυμνασίου Τρικάλων, που απέσπασε το 1ο βραβείο στον παγκόσμιο διαγωνισμό της UNESCO, σε Κάρτα Μάξιμου των ΕΛΤΑ.

Δεν ξέρω πόσοι πρόσεξαν το γραμματόσημο των 0,72 ευρώ, από την σειρά «Παιδί και γραμματόσημο» (9.4.2019). Απεικονίζει το έργο 9 μαθητών/τριών του 13ου Δημοτικού Σχολείου του Δήμου Τρικκαίων (τα γνωστά μας Τρίκαλα Θεσσαλίας), που τιμήθηκαν το 2017 με το πρώτο βραβείο στον παγκόσμιο διαγωνισμό ζωγραφικής με τον πιο πάνω τίτλο, του δικτύου σχολείων της UNESCO ASRnet.

Αξίζει νομίζω να αναφέρουμε εδώ τα ονόματα των 9 αυτών μαθητών/τριών. Άρπα Αλεξάνδρα, Γιώτα Γεωργία, Κοθράς Νίκος, Κολέτσιου Κων/να, Κρομμύδας Διονύσης, Μπατσαράς Νίκος, Παπαποστόλου Κων/να, Πολύζος Αλέξανδρος και Ρήτος-Τσιούλης Νίκος,

Το έργο των παιδιών, με τον χαρακτηριστικό τίτλο **“Αγκαλιά και φως... χαρά και ελπίδα”** (Εικ.1), αφυπνίζει συνειδήσεις, με τη ζωγραφική προσέγγιση, που χωρίζεται σε δύο μέρη, μια φωτεινή και μια σκοτεινή

πλευρά. Τα πρόσωπα, εικονίζονται ως λουλούδια, έτσι ώστε να μη ξεχωρίζει το φύλο, η εθνικότητα ή το χρώμα. Όλοι οι άνθρωποι είναι ίδιοι, δυστυχώς όμως βιώνουν διαφορετικές καταστάσεις και εμπειρίες στις διάφορες γωνιές του κόσμου. Πολύτιμοι καθοδηγητές στην καλλιτεχνική αποτύπωση των παιδιών, η δασκάλα τους Μάγδα Σπαθή και ο εκπαιδευτικός εικαστικών Παναγιώτης Λιβανός. Το αποτέλεσμα, πραγματικά μοναδικό.

Δεν είναι η πρώτη φορά, που τα ΕΛΤΑ εκδίδουν γραμματόσημα για τους πρόσφυγες. Το 2001, με την ευκαιρία της συμπλήρωσης των 50 χρόνων από την ίδρυση της Ύπατης Αρμοστείας για τους πρόσφυγες του ΟΗΕ κυκλοφόρησαν δύο γραμματόσημα, με τα οποία είχαν δημιουργηθεί δύο ΚΜ από την Ένωσή μας (Εικ. 2 και 3), ενώ και παλιότερα (1960) είχαν κυκλοφορήσει πάλι δύο γραμματόσημα με αλληγορική απεικόνιση, αλλά στην περίπτωση τους η

μαξιμοποίησή τους ήταν λιγότερο επιτυχής, καθώς χρησιμοποιήθηκε κάποιος παρεμφερής ζωγραφικός πίνακας (Εικ. 4), που σφραγίστηκε στο φιλοτελικό γραφείο.

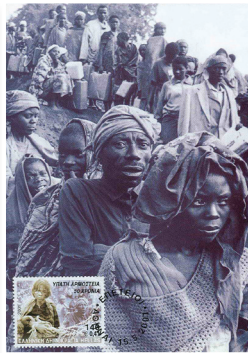
Γενικότερα, το θέμα των προσφύγων είναι ένα ιδιαίτερα ευαίσθητο θέμα, το οποίο σε περίπτωση ανάπτυξης σχετικού μαξιμαφιλικού εκθέματος χρήζει προσεκτικής προσέγγισης και διαμόρφωσης κατάλληλου πλάνου. Τα αίτια της δημιουργίας προσφυγικών ροών ποικίλουν. Τα πιο βασικά είναι οι πολεμικές συρράξεις, η επικράτηση

ανελεύθερων καθεστώτων, η οικονομική εξαθλίωση, ενώ σε μερικές περιπτώσεις και οι φυσικές καταστροφές. Εμείς οι Έλληνες πάντως έχουμε πικρή γεύση από «προσφυγιά», τόσο με τη μικρασιατική καταστροφή του 1922, όσο και με τον εμφύλιο πόλεμο της περιόδου 1946-9. Ίσως γι' αυτό τον λόγο τα παιδιά των Τρικάλων ζωγράφισαν με τόση ευαισθησία και διακρίθηκαν μεταξύ χιλιάδων άλλων, απ' όλο τον κόσμο.

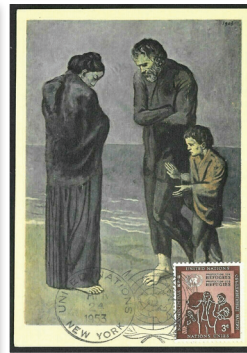
Νίκος Μαλλούχος

Εικ. 2 Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ - 50 χρόνια (ΚΜ της ΕΕΣΚΜ).

Εικ. 3 Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ - 50 χρόνια (β' θέμα - ΚΜ της ΕΕΣΚΜ).

Εικ. 6 Έκδοση ΟΗΕ για τους πρόσφυγες (1953). Για τη μαξιμοποίηση χρησιμοποιήθηκε κάρτα με πίνακα του Γικάσο («Η τραγωδία»).

Εικ. 7 Πρόσφυγες ανάμεσα σε ερείπια πολέμου (Γαλλία 1960).

Εικ. 4 Παγκόσμιο έτος προσφύγων (1960).

Εικ. 5 Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ – 60 χρόνια (ΚΜ από τη Μολδαβία).

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ ΜΑΞΙΜΟΥΜ

Κατά το 2019, η Ένωσή μας προχώρησε στη δημιουργία 14 Καρτών Μάξιμουμ, με τα γραμματόσημα των εξής σειρών:

1^η Κοινή σειρά:

«Αρχαία Ελληνική Γραμματεία»

Ο πέμπτος και τέταρτος αιώνας π.Χ. είναι μοναδικοί στην ιστορία του ανθρώπινου πνεύματος. Ποτέ πριν και ποτέ μετά, δεν συνωστίσθηκαν και μάλιστα σε διάστημα μόλις δύο αιώνων και στον ίδιο τόπο – τότε στην Αθήνα – τόσες πολλές και τόσο εμβληματικές μορφές του πνεύματος. Πέντε απ' αυτές, αποτέλεσαν τις παραστάσεις της σειράς αυτής, που κυκλοφόρησε σε σχεδίαση των γραμματοσήμων από τη Μυρσίνη Βαρδοπούλου, με βάση το χαλκογραφικό σχεδιασμό των παραστάσεων από τον καθηγητή ΑΣΚΤ Γιάννη Γουρζή.

- Επίκουρος (0,05 €)
- Ξενοφών (0,20 €)
- Σωκράτης (0,50 €)
- Ηρόδοτος (1 €)
- Ευριπίδης (Συστημένο εσωτ.)

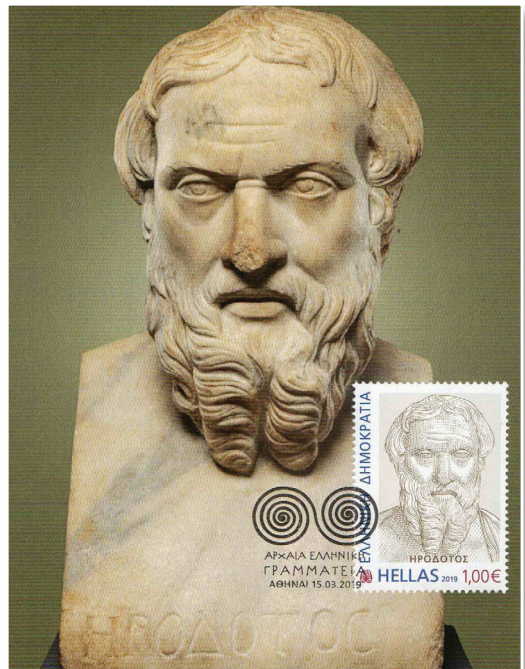
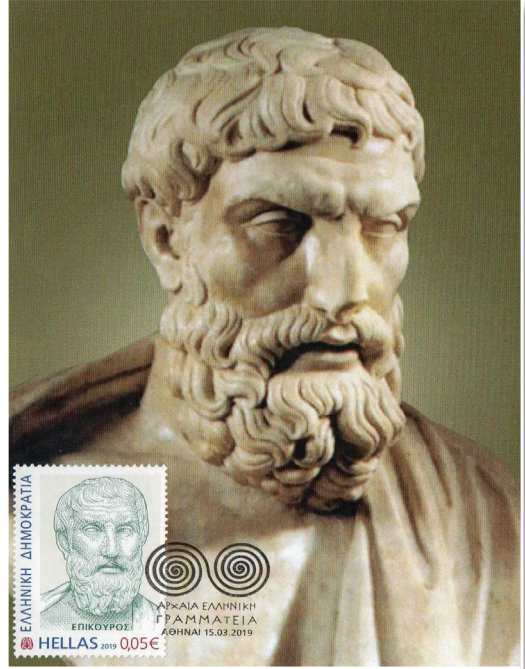
Για τη δημιουργία των Καρτών Μάξιμουμ της Ένωσής μας, χρησιμοποιήθηκαν οι εικόνες των αγαλμάτων, στα οποία βασίστηκε ο χαλκογραφικός σχεδιασμός. Όλες σφραγίσθηκαν στην Αθήνα με την εικονογραφημένη σφραγίδα της ΠΗΚ.

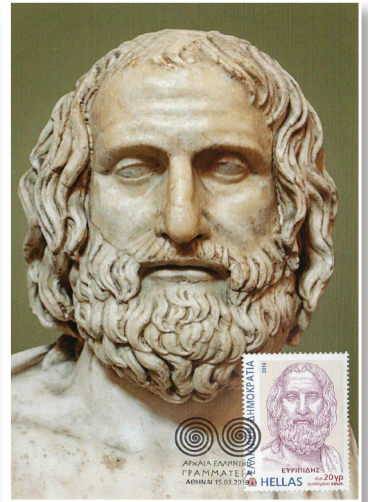
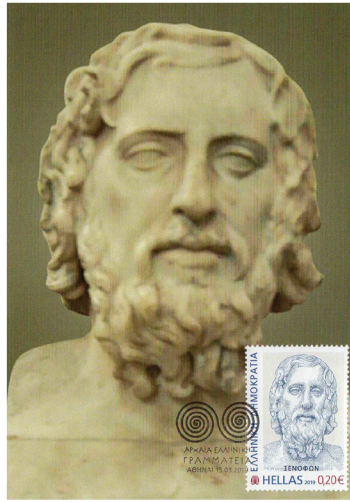
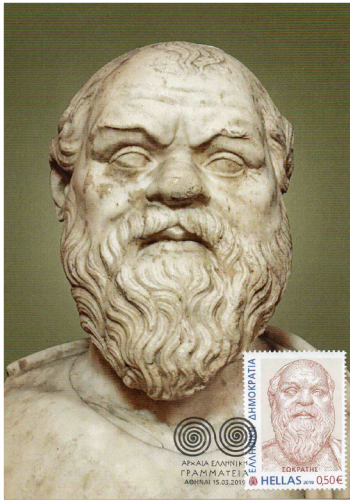
Ο ΚΜ, που κυκλοφόρησαν τα ΕΛΤΑ, δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές, καθώς ουσιαστικά πρόκειται για αναπαραγωγή των σχεδίων του χαράκτη.

2η Αναμνηστική σειρά:

«Παιδί και γραμματόσημο»

Η Ένωσή μας δεν προχώρησε στη δημιουργία ΚΜ με τα γραμματόσημα της σειράς αυτής, καθώς οι παραστάσεις τους δεν ήταν πρόσφορες για το σκοπό αυτό.

Από τις ΚΜ, που δημιούργησαν τα ΕΛΤΑ, μπορούν να γίνουν αποδεκτές οι κλάσεις των 0,72 € (πρώτο βραβείο UNESCO - ζωγραφική) και κατ' οικονομίαν των 0,90 € (smoke free).

3η Ειδική σειρά EUROPA 2018 «Πτηνά της ελληνικής φύσης»

Στα δύο γραμματόσημα της ειδικής αυ-

τής σειράς, που σχεδιάστηκαν από την Ανθούλα Λύγκα, απεικονίζονται τα ενδημικά πουλά:

- Βραχοστοπανάκος («Sitta neumayer») - 0,90 € και
- Μαυροπετρίτης («Falco eleonorae») - 3,40 €

Καθώς τα ΕΛΤΑ από παράδοση δεν κυκλοφορούν ΚΜ για τις σειρές EUROPA, η Ένωσή μας προχώρησε στη δημιουργία δύο όμορφων ΚΜ. Οι κάρτες αυτές σφραγίστηκαν με την εικονογραφημένη εικόνα ΠΗΚ (δημιουργώντας μια εξαιρετική τριπλέτα με την αξία 0,90 €)

4η Ειδική σειρά EUROMED 2017 «Κοστούμια της Μεσογείου»

Η ειδική αυτή σειρά (σε σχεδίαση Μυρσίνης Βαρδοπούλου) προσθέτει μια επίκαιρη νότα στη διαχρονικότητα της ελληνικής Λαογραφίας, αναδεικνύοντας τις ποικίλες εκφάνσεις της. Με σεβασμό στα ήθη και τα έθιμα της κάθε περιοχής, οι εντυπωσιακές φορεσιές των γραμματοσήμων χαρτογραφούν μια εξαιρετική πορεία στο χρόνο, ικανή να αναβιώσει μνήμες άλλων εποχών.

- Λευκάδα
- Καστελλόριζο
- Κρήτη
- Ξάνθη

Τα γραμματόσημα της σειράς αυτής έδωσαν την ευκαιρία στην Ένωσή μας να προχωρήσει στη δημιουργία 4 Καρτών Μάξιμουμ, οι οποίες σφραγίστηκαν με την εικονογραφημένη σφραγίδα της ΠΗΚ.

5η Αναμνηστική σειρά:
«100 χρόνια Λιμενικό Σώμα»

Από την ίδρυσή του, το Λιμενικό Σώμα/Ελληνική Ακτοφυλακή αποτελεί τον φορέα

στον οποίο η Ελληνική Πολιτεία έχει εμπιστευθεί τον έλεγχο και την ασφάλεια του θαλασσίου χώρου και των ακτών της Πατρίδας μας, την προστασία της ανθρώπινης ζωής στη θάλασσα και την υποστήριξη της Ελληνικής Εμπορικής Ναυτιλίας και του Έλληνα Ναυτικού.

Η προσφορά του Λιμενικού Σώματος/Ελληνικής Ακτοφυλακής – που το 2018 συμπλήρωσε τα εκατό χρόνια της ιστορικής διαδρομής του – είναι διαχρονικά αναμ-

φισβήτητη και κοινωνικά αναγνωρισμένη, ενώ τα στελέχη του διακρίνονται για τον υψηλό επαγγελματισμό τους κατά την εκτέλεση του καθήκοντος.

Από τις 4 παραστάσεις των γραμματόσημων της σειράς (σε σχεδίαση Ελένης Αποστόλου), η Ένωσή μας επέλεξε τις δύο, με τις οποίες δημιούργησε δύο Κάρτες Μάξιμουμ, τις οποίες σφράγισε την ΠΗΚ στη Σάμο. Στα επιλεγέντα δύο γραμματόσημα απεικονίζονται τα περιπολικά ανοικτής θαλάσσης (ΠΑΘ):

- ΛΣ 050 «ΑΡΚΟΙ» (0,20€) και
- ΛΣ 090 «ΓΑΥΔΟΣ» (Συστ. Εξωτ.)

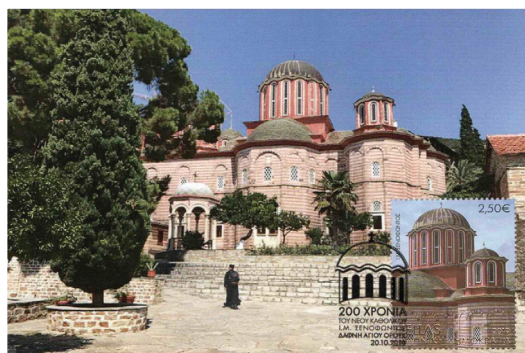
6η Αναμνηστική σειρά: «**Διακεκριμένες Ελληνικές Προσωπικότητες**»

Η Ένωσή μας δεν προχώρησε στη δημιουργία ΚΜ με τα γραμματόσημα της συγκεκριμένης σειράς, παραμένοντας πιστή στη θέση της, αλλά και στη σχετική απόφαση της ΕΦΟ, για τη μη αποδοχή γραμματόσημων, που απεικονίζουν προσωπικότητες σε ζωή.

7η Αναμνηστική σειρά: «**200 χρόνια του νέου καθολικού Ι.Μ. Ξενοφώντος**»

Η Ιερά Μονή Ξενοφώντος Αγίου Όρους έχει δύο καθολικά. Το αρχαϊκό, του 10^{ου} αιώνα και το νέο του 19^{ου} αιώνα, όπου τελούνται καθημερινά οι λειτουργικές Συνάξεις της Αδελφότητας και των προσκυνητών.

Ο ναός, που άρχισε να κτίζεται το 1819 και ολοκληρώθηκε το 1839, όπως όλα τα αγιορείτικα Καθολικά, ακολουθεί τον οθωνικό τύπο, πρόκειται δηλαδή για ένα σύνθετο σταυροειδή εγγεγραμμένο ναό με μεγάλη κιονοστήρικτη λιτή και εξωνάρθηκα.

Με το αναμνηστικό αυτό γραμματόσημο, που απεικονίζει μέρος του νέου καθολικού (σε σχεδίαση Θεανού Βενιέρη), δημιουργήθηκε μια όμορφη Κάρτα Μάξιμουμ, η οποία σφραγίστηκε με την εικονογραφημένη αναμνηστική σφραγίδα ΠΗΚ, η οποία χρησιμοποιήθηκε στη Δάφνη του Αγίου Όρους.

8η Αναμνηστική σειρά: «**Χριστούγεννα 2019**»

Για μια ακόμη φορά, παραστάσεις της χριστουγεννιάτικης σειράς (σχέδια της Ανθούλας Λύγκα) ήταν ζωντανές και όμορφες, πλην όμως δεν κρίθηκαν πρόσφορες για τη δημιουργία ΚΜ.

Το γράμμα

Το 1974 κυκλοφόρησε μια αναμνηστική σειρά αφιερωμένη στα 100 χρόνια της Παγκόσμιας Ταχυδρομικής Ένωσης (UPU). Ένα από τα γραμματόσημα της σειράς αυτής απεικόνιζε μια γυναίκα να διαβάζει ένα γράμμα. Για τη δημιουργία μιας ΚΜ χρησιμοποιήθηκε μια καρτ-ποστάλ με έναν πίνακα του σπουδαίου ολλανδού ζωγράφου Γιохάνες Βερμέιρ (1632 – 1675). Παρουσιάζει μια γυναίκα στα μπλε (από τα αγαπημένα χρώματα του Βερμέιρ) να διαβάζει ένα γράμμα. Οι δύο απεικονίσεις (του πίνακα και του γραμματοσήμου) χωρίς να συμπίπτουν απόλυτα, ταιριάζουν ωστόσο ικανοποιητικά από εικαστικής πλευράς (χρώμα, σχέδιο), έτσι ώστε να δημιουργηθεί μια όμορφη ΚΜ με επίκεντρο το γράμμα (Εικ.1).

Ποιο όμως είναι το περιεχόμενο της επιστολής; Είναι μια επιστολή ενός συγγενικού της προσώπου, που της περιγράφει ένα ευχάριστο ή και δυσάρεστο γεγονός ή μήπως αφορούσε την ερωτική εξομολόγηση ενός θαυμαστή της; Ασφαλώς κανείς δεν θα το μάθει ποτέ. Οπωσδήποτε δεν μοιάζει να είναι επιστολή εμπορικού περιεχομένου.

Η επικοινωνία με γραπτό τρόπο μεταξύ των ανθρώπων είναι πολύ παλιά. Σε ανασκαφές βρέθηκαν πολλές επιστολές της Αιγύπτου, της Ασσυρίας, της Βαβυλωνίας, σε σφηνοειδή γραφή. Οι βασιλιάδες της μυκηναϊκής εποχής επικοινωνούσαν μεταξύ τους με επιστολές. Ο Όμηρος αναφέρει ότι ο βασιλιάς των Αργείων Πρωίτος έστειλε «πίνακα πτυκτόν», είδος επιστολής, στον πεθερό του Ιοβάτη,

Βασιλιά της Λυδίας. Περίφημη είναι η επιστολή του Δαβίδ, που έστειλε στον Ιωάβ, για να σκοτώσει αυτόν που την πήγαινε, επειδή ο ίδιος ο Δαβίδ του πήρε τη γυναίκα.

Οι επιστολές ήταν γραμμένες σε πίνακα από ξύλο ή μόλυβδο ή κασίτερο και αργότερα σε πάπυρο. Στην αρχαιότερη εποχή χρησιμοποιούσαν ξύλινο πίνακα, αλειμμένο από τη μια πλευρά με κερί και με πίσσα από την άλλη. Πάνω στο κερί έγραφαν, χάραζαν τα γράμματα με ελαφριά γλυφίδα.

Η αρχαιότερη επιστολή, απ' αυτές που ξέρουμε, είναι του Πέρση Βασιλιά Δαρείου προς τον σατράπη του Γάδατα. Στην αρχαία Σπάρτη η συνεννόηση γινόταν με κρυπτογραφικό τρόπο, με σκυτάλη, ενώ στην αρχαία Ρώμη οι κρυπτογραφημένες επιστολές ήταν συνηθισμένες.

Από τα χρόνια του Μ. Αλεξάνδρου οι επιστολές ήταν γραμμένες σε πάπυρο με μελάνη. Τους πατύρους τους τύλιγαν σε κυλίνδρους και στο νήμα, που τους τύλιγαν, έβαζαν τη σφραγίδα. Αργότερα άρχισαν να χρησιμοποιούν περγαμηνές, μέχρις ότου άρχισε η χρήση του χαρτιού, που είναι μέχρι σήμερα το βασικό υλικό για τη γραφή των επιστολών.

Στη χριστιανική φιλολογία σημασία ιδιαίτερη έχουν οι 21 επιστολές των Αποστόλων, μεταξύ των οποίων και οι επιστολές του Απόστολου Παύλου (Εικ.2), που θεωρούνται τα πρώτα γραπτά μνημεία

της Καινής Διαθήκης.

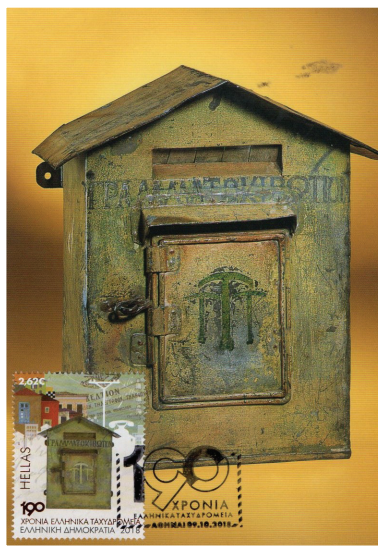
Τους τελευταίους αιώνες οι αλληλογραφία απέκτησε μεγάλη έκταση. Όπως είναι φυσικό έχουν διασωθεί πολλές επιστολές με συντάκτες διαπρεπείς λογοτέχνες και ποιητές. Οι επιστολές αυτές είναι γραμμένες σ' έμμετρο ή πεζό λόγο. Από τους νεότερους Έλληνες μεγάλης αξίας επιστολές έγραψαν ο Αδამ. Κοραής και ο βυζαντινός ιστορικός Δούκας.

Η διακίνηση των επιστολών πέρασε πολλές φάσεις. Από τους πεζούς

ταχυδρόμους (Εικ. 3) φτάσαμε σε απόλυτα αυτοματοποιημένα συστήματα.

Φυσικά η άνθιση της αλληλογραφίας στηρίχτηκε στη δημιουργία οργανωμένων ταχυδρομικών υπηρεσιών, γεγονός, που οδήγησε παράλληλα στην ίδρυση της Παγκόσμιας Ταχυδρομικής Ένωσης (UPU). Με διαρκείς μελέτες, που εγκρίθηκαν σε διαδοχικά συνέδρια, η Ένωση επέβαλε κοινούς κανόνες σε όλες τις Ταχυδρομικές Αρχές-μέλη της, που

αφορούν τη συλλογή, τιμολόγηση και διακίνηση της αλληλογραφίας (Εικ.4). Και φυσικά η συμβολή της εορτάζεται στις 9 Οκτωβρίου κάθε χρόνο. Η έγγραφη αλληλογραφία διασώθηκε για πολλούς αιώνες. Σήμερα απειλείται από τον ψηφιακό κόσμο. Άραγε θα επιβιώσει; Μάλλον αμφίβολο.

MEM

Πηγή: INTERNET

Οι καλύτερες Κάρτες Μάξιμουμ του 2018

Σύμφωνα με τ' αποτελέσματα της διαδικτυακής ψηφοφορίας 23 εθνικών αντιπροσώπων στην Επιτροπή Μαξιμαφιλίας της FIP, για το 2018 αναδείχτηκαν καλύτερες ΚΜ, οι εξής:

1) Τουρκία: «Ο πύργος του ρολογιού» στο ανάκτορο του Ντολμά Μπαχτσέ.

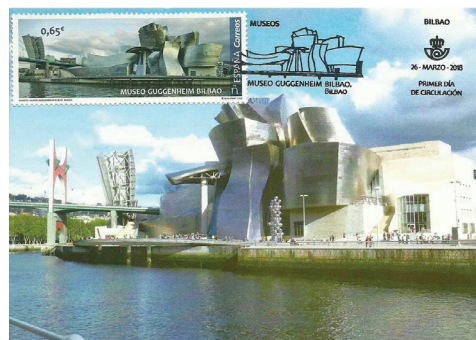
Το ανάκτορο Ντολμάμπαχτσε («γεμιστός κήπος») ήταν κατοικία των σουλτάνων και διοικητικό κέντρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Βρίσκεται στην Κωνσταντινούπολη, επί της ευρωπαϊκής πλευράς του Βοσπόρου καλύπτοντας συνολικά έκταση περίπου 110.000 μ²[2].

Ο «πύργος του ρολογιού», που έχει ύψος 32 μέτρα, κατασκευάστηκε μεταξύ 1890-1894 και συνδυάζει στοιχεία μπαρόκ, νεοκλασικής και αυτοκρατορικής αρχιτεκτονικής.

2) Ισπανία: Το μουσείο Γκουγκενχάιμ στο Μπιλμπάο.

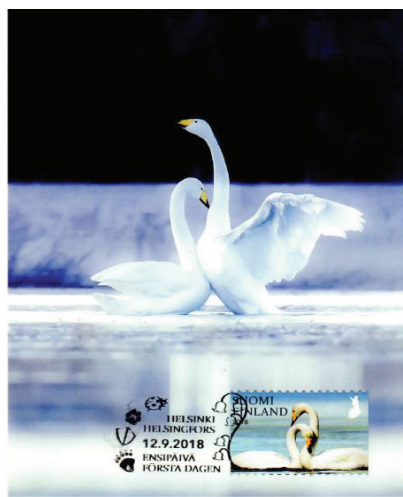
Ένα μουσείο, που αποδεικνύει ότι ο πο-

λιτισμός μπορεί να λειτουργήσει ως κινητήριος δύναμη στην οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη μιας περιοχής. Το μουσείο ιδρύθηκε με πρωτοβουλία της τοπικής κυβέρνησης των Βάσκων, η οποία το κατασκεύασε (κόστος 100 εκατ. δολ.), αφού συμφώνησε με το ίδρυμα Guggenheim να αναλάβει στη συνέχεια τη διαχείρισή του (με καταβολή 20 εκατ. δολ. ετησίως).

3) Φιλανδία: Στιγμές της φύσης

Η Κάρτα Μάξιμουμ, που δημιουργήθηκε με το φιλανδικό γραμματόσημο, που είχε τον ποιητικό τίτλο «Στιγμές της φύσης – Μπλέ και Άσπρο» αποτέλεσε την τρίτη επιλογή του διαγωνισμού.

Ελληνικές παραδοσιακές φορεσιές

Διατρέχοντας τα ελληνικά γραμματόσημα βρίσκουμε θαυμάσια δείγματα των εκφάνσεων του λαϊκού πολιτισμού μας. Όλες σχεδόν οι κατηγορίες, που εξετάζει η σχετική επιστήμη, η λαογραφία, έχουν απεικονιστεί σε κοινές ή αναμνηστικές σειρές γραμματοσήμων. Έτσι διακρίνουμε τη διαβίωση και τη λαϊκή δημιουργία (τροφές, ποτά, ενδύματα, λαϊκές τέχνες), τον πνευματικό βίο (λατρεία, θρησκευτική ζωή, μύθοι, παραδόσεις, παροιμίες, λαϊκό θέατρο κ.ά.) και τον κοινωνικό βίο (καθημερινά έθιμα, χοροί, παιχνίδια, σχολική ζωή κ.ά.).

Μέσα στο 2019 κυκλοφόρησε η σειρά EUROMED, με τέσσερις παραδοσιακές και μάλιστα νυφιάτικες ενδυμασίες, από τη Λευκάδα, την Κρήτη, τη Θράκη και το Καστελλόριζο. Δεν είναι η πρώτη φορά, που παραδοσιακές φορεσιές παρουσιάζονται στα γραμματόσημά μας και φυσικά έχουν δημιουργηθεί αντίστοιχες ΚΜ. Η Ένωσή μας ειδικότερα, από την ίδρυσή της (1980) έχει δημιουργήσει ΚΜ με τα γραμματόσημα της EUROPA (1981 – Κρήτη/Γιδα), του 1985 (ενδυμασίες Πόντου), 1998 (ενδυμασία Θράκης) και φυσικά με την κοινή σειρά των λαϊκών χωρών του 2002, όπου μπο-

ρεί κανείς να διακρίνει παραδοσιακές στολές από πολλές περιοχές της χώρας μας. Όλες οι εικόνες των καρτών αυτών είναι διαθέσιμες στη σελίδα «οι κάρτες μας/gallery», στον ιστότοπό μας www.maximaphilia.gr

Υπάρχουν όμως ελληνικές ΚΜ με λαογραφικά θέματα, που δημιουργήθηκαν πριν από την ίδρυση της Ένωσής μας; Ο κατάλογος του αείμνηστου ιδρυτή και πρώτου Προέδρου μας Αλέκου Κοτοπούλη κατατοπίζει αρχικά τον ερευνητή μαξιμαφιλιστή. Με το περιοδικό μας όμως, έχουμε μια δεύτερη ευκαιρία, να παρουσιάσουμε – και μάλιστα έγχρωμα – μια επιλογή απ' αυτές, εστιάζοντας, σε πρώτη φάση, στις παραδοσιακές φορεσιές.

Το 1927 κυκλοφόρησε η πρώτη κοινή σειρά των «τοπίων». Δύο από τα γραμματόσημά της απεικονίζουν παραδοσιακές φορεσιές από τη Μακεδονία και την Αστυπάλαια. Ο Αλ. Κοτοπούλης λίγο αργότερα άρχισε να δημιουργεί κάρτες μάξιμουμ. Το πρόβλημα της εποχής είναι η εξεύρεση των κατάλληλων καρτών και σε δεύτερη φάση η σφράγισή τους. Λαμβάνοντας υπόψη τα 80 και πλέον χρόνια, που έχουν περάσει από τη δημιουργία τους, καθώς και η σχεδόν μοναδικότητά τους, οι δύο ΚΜ που παρουσιάζονται στο

κλισέ μας (Εικ. 1 & 2) χαρακτηρίζονται ως λίαν αποδεκτές. Αρκετά πετυχημένη κρίνεται και η απόπειρά του να μαξιμοποιησει το γραμματόσημο των 50 λεπτών, με την «Δωδεκανησιακή» ενδυμασία (Εικ. 3) από τη σειρά της «Ενσωμάτωσης της Δωδεκανήσου» (1947-51).

Παραδοσιακές φορεσιές εμφανίζονται στα γραμματόσημά μας πάλι το 1972 με την πρώτη από τις τρεις κοινές σειρές των «ελληνικών ενδυμασιών». Απεικονίζονται 40 λαϊκές ενδυμασίες από πάρα πολλές περιοχές της χώρας, φορεσιές καθημερινές, επίσημες, νυφιάτικες, φορεσιές για το χειμώνα, αλλά και για το καλοκαίρι. Για τη δημιουργία Καρτών Μάξιμουμ με τα συγκεκριμένα γραμματόσημα, απαιτήθηκε

βάθος χρόνου, καθώς χρησιμοποιήθηκαν διάφορες κάρτες, έκδοσης από μουσεία, εμπόρους, αλλά και ιδιωτικές φωτοκάρτες. Ακολουθεί μια επιλογή από τις κάρτες αυτές, αρχίζοντας από τα γραμματόσημα της σειράς του 1972.

Η γυναικεία φορεσιά της Νισύρου (Εικ. 4) είναι μια από τις γραφικότερες στολές της Δωδεκανήσου και τη συναντάμε και με τη βυζαντινή ονομασία «αλλάγια». Έρχεται απευθείας από τα χρόνια του Βυζαντίου και θυμίζει ένδυμα της Θεοδώρας. Το κόκκινο υπάρχει επειδή στην αρχαιότητα η Νίσυρος ονομαζόταν «Πορφύρις», όνομα παρμένο από τα κοχύλια, τις πορφύρες. Με αυτά έβαφαν κόκκινους τους αυτοκρατορικούς χιτώνες από την ομηρική ακόμη περίοδο.

Πολλές φορές οι φορεσιές συνδυάζονται με λαϊκούς παραδοσιακούς χορούς. Η μεγαρίτικη γιορτινή φορεσιά (Εικ. 5) ονομάζεται κατηφένια. Βασικό εξάρτημά της ήταν το φουστάκι αναγεννησιακού τύπου, που το χρώμα του υποδηλώνει την ηλικία της γυναίκας (πράσινο για τις νέες, μπλε για τις ηλικιωμένες). Πάνω από αυτό φορούσαν το βελούδινο ζιπούνι με τα χρυσοκεντήματα ενώ το στήθος καλυ-

πτόταν με άλυσες ή καδένα. Στο κεφάλι φοριόταν ένα άσπρο μαντίλι το οποίο οι ντόπιοι ονόμαζαν σαπίσο. Για τη μαξιμοποίηση του γραμματοσήμου χρησιμοποιήθηκε μια παλιά ασπρόμαυρη κάρτα με τις γυναίκες να χορεύουν το χορό της τράτας. Ο χορός αυτός, κατά την παράδοση, έχει τις βάσεις του στην εποχή της τουρκοκρατίας και αφορούσε τον εορτασμό της επιτυχούς ανέγερσης μιας εκκλησίας σε μια μόνο ημέρα, εκπληρώνοντας έτσι

τον όρο της σχετικής «άδειας», που τους είχε δώσει ο τούρκος διοικητής της περιοχής.

Από τις 40 παραδοσιακές φορεσιές μόνο οι 8 είναι ανδρικές. Προφανώς η εμφάνιση των ανύπαντρων κοριτσιών και όχι μόνο, είχε και τότε τη σημασία της, με αποτέλεσμα να έχουν δημιουργηθεί πολύ πιο ενδιαφέροντα ενδυματολογικά σύνολα. Στα γραμματόσημα του 1973 βρίσκουμε μια ενδιαφέρουσα ανδρική φορεσιά από την Σκύρο, γνωστή ως «τσοπάνικη». (Εικ. 6). Πρόκειται για τη μοναδικής αισθητικής φορεσιά των τσοπάνηδων με τη μπλε βράκα, το ολοκέντητο με την “αρατζιδέλα” λευκό μεταξωτό πουκάμισο, το μεταξωτό ή λινό “γιανελί” με την ολοκέ-

νητη διακόσμηση και τα χαρακτηριστικά πλεχτά κουμπάκια, το γερανιό με τις “μπιμπίλες” μαντήλι στο κεφάλι, τον ολοπλούμιστο μάλλινο τροβά, τις λευκές μάλλινες τροχαδόκαλτσες, τα φτιαγμένα από τους ίδιους τους τσοπάνηδες μοναδικά σανδάλια, τα “τροχάδια”, το φαντό ζωνάρι με τα κρόσσια στη μέση, το πλουμισμένο από τους ίδιους στραβοράβδι.

Από ένα άλλο ονομαστό νησί, τις Σπέτσες, είναι η επόμενη γυναικεία ενδυμασία (Εικ.7). Κύρια χαρακτηριστικά της το πολύπτυχο φουστάνι και το ζιπούνι από ευρωπαϊκή ή ανατολική στόφα. Το καθημερινό ή γιορτινό κεντητό ή άλλο μαντήλι, οι «πιέτες» ή το «τσεμπέρι», διευθετείται με προσοχή στο κεφάλι και συγκρατεί-

ται με ειδικού τύπου καρφίτσες, όπως η «μάρκα», το «κοφινάκι» ή το «χεράκι».

Η πιο αναγνωρίσιμη παραδοσιακή φορεσιά είναι αυτή της Αλεξάνδρειας Ημαθίας (Εικ. 8). Η πανέμορφη και αρχοντική αυτή στολή, θεωρείται από τις αρχαιότερες ελληνικές ενδυμασίες και έχει καθιερωθεί να ονομάζεται ως «η στολή του Γιδά» και να εκπροσωπεί τον γεωγραφικό χώρο της Μακεδονίας. Οι γυναίκες του Ρουμλουκιού (μία συστάδα χωριών στον κάμπο της Ημαθίας), για πάρα πολλά χρόνια και σε καθημερινή βάση, φορούσαν με τελετουργικό τρόπο τη σύνθετη και ιδιόμορφη αυτή στολή, προσαρμοσμένη ανάλογα στα στάδια της ζωής τους, έτσι ώστε να απεικονίζει και την κοινωνική τους καταξίωση. Η φορεσιά χαρακτηρίζεται από τον ιδιόμορφο κεφαλόδεσμο, που μοιάζει με περικεφαλαία και ονομάζεται τοπικά το «κατσούλι» και ο οποίος θεωρείται σημάδι ελληνικής καταγωγής της φορεσιάς. Σύμφωνα με την καταγραφή της Αγγελικής Χατζημιχάλη από γυναίκες του χωριού περί το 1950, η παράδοση του κεφαλόδεσμου, αλλά και όλης της φορεσιάς και των κοσμημάτων της προέρχεται από τα χρόνια που έζησε ο Μέγας Αλέξανδρος. Ο Βασιλιάς για να τιμωρήσει κάποιους στρατιώτες του για τη δειλία, που έδειξαν

κατά τη διάρκεια μιας μάχης και να επιβραβεύσει τις γυναίκες, που δεν σταμάτησαν να φέρνουν νερό και τρόφιμα στους στρατιώτες, πήρε τις περικεφαλαίες των ανδρών και τις φόρεσε σ' αυτές.

Ενδιαφέρουσα είναι και η γυναικεία φορεσιά της Σαλαμίνας (Εικ. 9). Όταν μιλάμε για την παραδοσιακή φορεσιά της Σαλαμίνας, μιλάμε μόνο για τη στολή του γάμου. Πάντα αναφέρεται ως «στολή»

γιατί είναι ένα πραγματικό στολίδι για τη γυναίκα που τη φοράει. Σημαντικό μέρος της στολής ήταν η ποδιά, που στα πρώτα χρόνια ήταν τσόχινη κεντητή και λίγο μεταγενέστερα αντικαταστάθηκε από βελούδο. Ένα σημαντικό χαρακτηριστικό της στολής ήταν και η «Σκέπη», το μεταξωτό μακρύ μαντήλι, που το φορούσαν οι γυναίκες μόνο κατά τη διάρκεια της γαμήλιας τελετής.

Η φορεσιά του Σουλίου (Εικ. 10), φοριόταν και στα 49 χωριά και τις 9 κοινότητες της επαρχίας. Συχνά εμφανίζεται με το όνομα «κα-

φτάνι», λόγω του καφτανιού, που ήταν βασικό στοιχείο της φορεσιάς. Άλλο χαρακτηριστικό της ήταν ο κεφαλόδεσμος και τα κοσμήματα. Τα μαλλιά συνήθιζαν να τα πλέκουν σε δύο κοτσίδες και να τα τυλίγουν γύρω από το κόκκινο φέσι. Παλιότερα το φέσι ήταν κεντημένο και είχε στις άκρες φλουριά.

Η φορεσιά της Κορινθίας (Εικ. 11) είναι γνωστή και ως φορεσιά της Περαχώρας και τη χαρακτηρίζουν τα ιδιαίτερα κεντήματα μοναδικά σε όλη την Πελοπόννησο και Στερεά Ελλάδα. Στον καθημερινό κεφαλόδεσμο υπήρχε το τσεμπέρι και η μαντήλια, ενώ στο γιορτινό η μπόλια. Στα κοσμήματα συναντάμε την καδένα ή άλυσες.

Η φορεσιά της πολυτραγουδισμένης κερκυραϊκής Γαρίτσας (Εικ. 12), κοσμεί το

γραμματόσημο των 10 Δρχ. της κοινής σειράς του 1973. Κοινό χαρακτηριστικό των κερκυραϊκών ενδυμασιών της υπαίθρου ήταν ο διαχωρισμός τους σε εορταστικά και κοστούμια της δουλειάς, καθημερινά. Τα δεύτερα ήταν φτιαγμένα από φθηνά και ανθεκτικά υλικά, σε χρώματα που αντέχουν στην καθημερινή δουλειά και στις πολλές και σκληρές μπουγάδες με την ποτάσα και την αλισίβα. Φτιάχνονταν με υλικά κατασκευασμένα από τους ίδιους, λινάρι, μαλλί από αιγοπρόβατα ή αγοραστά βαμβακερά.

Σε δέκα πεδινά χωριά βορειανατολικά της Νάουσας συνηθιζόταν μια φορεσιά με το όνομα του μεγαλύτερου χωριού της περιοχής, της Επισκοπής (Εικ. 13). Είναι ίσως από τις λίγες γνωστές φορεσιές, που οι γυναίκες ύφαιναν ολομόναχες, με εξαίρεση το κέντημα που κοσμούσε το νυφικό καβάνι (το βασικό μακρύ ένδυμα), το οποίο αγόραζαν έτοιμο. Η φορεσιά της γυναίκας της Επισκοπής είναι όμοια σε όλες τις ηλικίες. Η ύφη και η νιόπαντρη μόνο είχαν πιο ακριβά υφάσματα στις φορεσιές τους, περίτεχνα χρυσοποϊκίλτα σχέδια και διαφορετικό κεφαλόδεσμο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση για τη δημιουργία της ΚΜ χρησιμοποιήθηκε μια κάρτα έκδοσης του οργανισμού «Ελληνικοί Χοροί Δώρα Στράτου».

Η Γυναικεία φορεσιά του Ζαλουφιού φορέθηκε σε μεγάλο αριθμό χωριών της περιοχής, που είχαν ως διοικητικό κέντρο τη Μακρά Γέφυρα, πόλη της ανατολικής Οράκης. Έτσι δικαιολογείται και η ονο-

μασία της ως φορεσιά «μακράς γέφυρας» (Εικ.14), αν και δεν φορέθηκε σ' αυτή την πόλη. Τα υλικά για την κατασκευή της ενδυμασίας ήταν όλα παραγωγή των κατοίκων της περιοχής. Μόνες τους οι γυναίκες και στην περίπτωση αυτή, ύφαιναν και έραβαν το σαγιάκι, το οποίο έβαφαν σε χρώματα μαύρο, καφέ σκούρο (λιζαρένιο) ή κόκκινο.

Η ενδυμασία της Αιδηψού (Εικ.15) διακρινόταν σε καθημερινή και σε καλή ή νυφιάτικη. Η διαφορά ανάμεσα στις δύο σχετίζεται με την ποικιλία των υφασμάτων και των κοσμημάτων. Πλουσιότερη ήταν η νυφιάτικη και η γιορτινή των νιόπαντρων γυναικών με τη χαρακτηριστική ονομασία μπετούνικη με τα ούλα της. Όλα τα καλά κομμάτια της ενδυμασίας τους τα πρόσεχαν πολύ για να διατηρηθούν πολλά χρόνια και να δοθούν ως προίκα, σχεδόν ολοκαίνουργια, στην κόρη.

Το 1974, με την τρίτη σειρά των εθνικών ενδυμασιών, εμφανίζεται η γυναικεία φορεσιά των Μεγάρων (Εικ. 16). Κύριο χαρακτηριστικό της η ποδιά της, ο «καπλαμάς». Το ύφασμα του καπλαμά

ήταν χοντρό και το ύφαιναν οι ίδιες οι Μεγαρίτισσες. Από τον αργαλειό έβγαине άσπρο αλλά μετά το έδιναν στον “μπογιατζή”, που το επεξεργαζόταν και το έβαφε με μπακάμι, τη φλούδα δηλαδή κάποιου δένδρου ή με βελανίδι. Έπειτα το κοπάναγε πάνω σε στρογγυλό μάρμαρο με τον ξύλινο κόπανο. Έτσι το ύφασμα αποκτούσε σκληράδα και γυαλάδα. Από δω βγήκε και η παροιμία: “Τα μυαλά σου και μια λίρα και του μπογιατζή ο κόπανος”.

Η φορεσιά της Κύμης (Εικ. 17) αποτελείτο από το μαύρο πτυχωτό γυαλωμένο φουστάνι, την «ντούλα». Η φορεσιά αυτή καθιερώθηκε γύρω στο 1850 και διαδόθηκε και στους γειτονικούς συνοικισμούς, έως και τη Σκύρο. Στο κεφάλι φορούσαν τσεμπέρι από λεπτή, κίτρινη ή λαδιά, βαμβακερή μουσελίνα και πολύχρωμη, μεταξωτή δαντέλα της βελόνας, που λέγεται μπιμπύλα. Ένας ειδικός κατασκευαστής, ο μπιμπύλας κατείχε την τέχνη της δαντέλας αυτής.

Μια παλιά κάρτα με ατμοσφαιρική απόχρωση σε σέπια παρουσιάζει ένα χωρικό από τη Στερεά Ελλάδα, με την αυστηρή στη γραμμή και στο χρώμα, και οπωσδήποτε λιτή στην διακόσμηση της καθημερινή φορεσιά του να συνομιλεί μ' έναν

μοναχό έξω από τη Μονή του Όσιου Λουκά. Η κάρτα ταιριάστηκε με το γραμματόσημο της 1,50 Δρχ. του 1974 και έτσι δημιουργήθηκε μια όμορφη ΚΜ (Εικ. 18).

Από ένα ορεινό χωριό της Φωκίδας, τη Δεσφίνα προέρχεται η επόμενη γυναικεία φορεσιά. Κύρια χαρακτηριστικά της ήταν ο αρμονικός συνδυασμός των διάφορων υλικών κατασκευής της και τα λεπτά σχηματοποιημένα κεντήματα, που διαθέτει (Εικ. 19).

Στην πόλη των Ιωαννίνων φορέθηκε η πλουσιότερη από τις γυναικείες παραδοσιακές φορεσιές της Ελλάδος. Το ξεχωριστό της τμήμα, το πιρπιρί, ήταν γεμάτο αστραφτερά κεντήματα και έκανε τη φορεσιά να θεωρείται ιδιαίτερα πολύτιμη και να ξεχωρίζει από όλες τις γυναικείες φορεσιές της Ελλάδος (Εικ. 20).

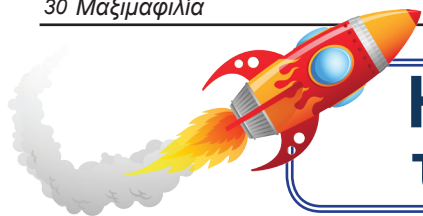
Η φορεσιά της Σκοπέλου ή φουστάνα (Εικ. 21) ήταν η γυναικεία τοπική ενδυμασία που φορέθηκε κατά τα παλιότερα χρόνια στο νησί των Σποράδων. Η φορεσιά της Σκοπέλου έχει αρκετές δυτικές επιδράσεις, οι οποίες οφείλονταν στις επαφές που είχε το νησί με τον έξω κόσμο, αφού ο ανδρικός πλη-

θυσμός ασχολιόταν, κατά κύριο λόγο, με τη ναυτιλία.

Η γυναικεία Πηλιορείτικη φορεσιά (Εικ. 22) αποτελείτο από το φουστάκι με τον «κορμά» και το κοντογούνι (ένα είδος ζακέτας βελούδινης συνήθως, σπανιότερα γινόταν και από μετάξι με κοντό όρθιο γιακά), που είχε φυσικά μακριά μανίκια και ήταν φοδραρισμένο με σατέν. Μπροστά στο στήθος ήταν ανοιχτό, σε τρόπο που να φαίνεται ο κορμάς του φουστανιού ή η κεντημένη τραχηλιά. Συνήθως ήταν μπλε, γκρενά ή μαύρο.

Θα κλείσουμε την επιλεκτική παρουσίαση των παλιότερων ΚΜ με ελληνικές παραδοσιακές φορεσιές, με μια νυφιάτικη στολή από τη Λευκίμμη της Κέρκυρα (Εικ.23). Χαρακτηριζόταν από απεριγράπτη πολυπλοκότητα και πολυχρωμία σχεδίων και ποικιλομορφία. Εντυπωσιακό και το περίτεχνο κεφαλοκάλυμμα, χαρακτηριστικό όλων των κερκυραϊκών γυναικείων φορεσιών. Βαρύτιμα και μεγαλόσχημα κοσμήματα συμπλήρωναν την εμφάνιση.

Η κατάκτηση της σελήνης

Στις 20.7.2019 συμπληρώθηκαν 50 χρόνια από την κατάκτηση της Σελήνης. Εκείνη την ημέρα «ο άνθρωπος έκανε ένα μικρό βήμα, αλλά η ανθρωπότητα ένα άλμα» όπως δήλωσε ο Νηλ Άρμστρονγκ, τη στιγμή που πατούσε στο έδαφος της Σελήνης. Ένα αδια-

λος, αυτός που μετέφερε 3 αστροναύτες, αλλά ένα κούφιο βλήμα από τεράστιο κανόνι (Εικ.1) με 3 «επιβάτες», που περιέργως είχε «κτιστεί» στην Τάμπα της Φλόριντας, μόλις 250 χιλιόμετρα πιο μακριά από το Ακρωτήριο Κένεντυ (πρώην Κανάβεραλ). Και ακόμη

Первый человек, гражданин Союза Советских Социалистических Республик Герой Советского Союза Юрий Алексеевич Гагарин

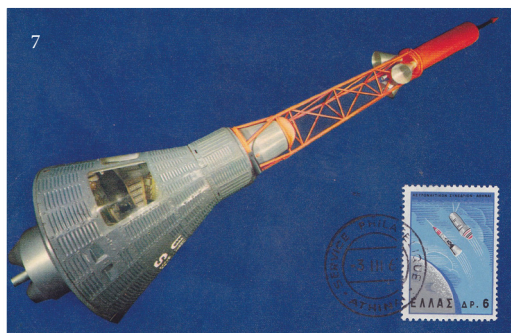
νόητο όνειρο άλλων εποχών πραγματοποιήθηκε τον 20^ο αιώνα.

Το συγκεκριμένο εγχείρημα είχε πίσω του μεγάλη προϊστορία. Ακόμη και μυθιστορήματα επιστημονικής φαντασίας περιέγραφαν με θαυμαστή ακρίβεια τον τρόπο κατάκτησης της Σελήνης. Πράγματι ο Ιούλιος Βερν, ο υπέροχος Γάλλος μυθιστοριογράφος των παιδικών μας χρόνων, στα βιβλία του «Από τη γη στη Σελήνη» και «Γύρω από τη Σελήνη», που εκδόθηκαν 100 χρόνια παλαιότερα (1865 & 1870), περιγράφει με απίστευτη προβλεψιμότητα την όλη διαδικασία. Δεν ήταν βέβαια πύραυ-

πο περιέργα, η περισυλλογή τόσο του πραγματικού θαλαμίσκου, όσο και του βλήματος του κανονιού κατά την επιστροφή τους έγινε στην ανοικτή θάλασσα.

Η κατάκτηση της Σελήνης, μέσα στον 20 αιώνα, όσο και αν φαίνεται περίεργο, ήταν αποτέλεσμα ανταγωνισμού. Μετά τον Β' ΠΠ ξέσπασε ο «ψυχρός» πόλεμος – μια διαμάχη μεταξύ των ΗΠΑ και της Ρωσίας (και των χωρών της επιρροής τους) – βασιζόμενος κυρίως σε ιδεολογικό, γεωπολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό επίπεδο. Η Ρωσία (ΕΣΣΔ τότε) προώθησε την έρευνα του διαστήματος, ως απόδει-

ξη της επιστημονικής υπεροχής της. Πράγματι, σε μικρό χρονικό διάστημα μετά τη λήξη του πιο καταστροφικού μέχρι τότε πολέμου στην ιστορία της ανθρωπότητας, εκτοξεύεται ο πρώτος τεχνητός δορυφόρος, ο Σπούτνικ (Εικ. 2), ο πρώτος ζωντανός οργανισμός στο διάστημα (σκυλίτσα Λάικα), ακολουθεί ο πρώτος άνθρωπος στο διάστημα, ο Γιούρι Γκαγκάριν (Εικ. 3), η πρώτη γυναίκα στο διάστημα, η Βαλεντίνα Τερέσκοβα (Εικ. 4), ο πρώτος άνθρωπος, που πραγματοποίησε διαστημικό περίπατο εκτός διαστημοπλοίου, ο Αλεξέι Λεόνοφ (Εικ. 5), και πολλά άλλα κατορθώματα (Εικ. 6 & 7).

Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Ντουάιτ Αϊζενχάουερ (Εικ. 8), στο πλαίσιο πάντοτε του ανταγωνισμού, δημιουργεί την Υπηρεσία Αεροναυπηγικής και Διαστήματος (NASA), ενώ ο διάδοχός του Τζων Κέννεντυ (Εικ. 9) δίνει εντολή να κατακτηθεί η Σελήνη μέχρι

το τέλος της δεκαετίας του '60. Ακολουθούν σημαντικές προσπάθειες άλλες επιτυχημένες και άλλες λιγότερο ή και καθόλου. Διαβάστε πώς περιγράφει την προετοιμασία της NASA για την κατάκτηση της σελήνης ο Έλληνας αστροφυσικός και διευθυντής του Ευγενίδειου Πλανηταρίου κ. Διονύσης Σιμόπουλος, στο πρόσφατο βιβλίο του «Από τα Ψηλαλώνια στο Φεγγάρι» (έκδοση Μεταίχμιο 2019):

Για να φτάσει κάποιος στη Σελήνη απαιτούνταν ένας ισχυρότατος πύραυλος, ο οποίος θα είχε τη δυνατότητα να μεταφέρει ένα σχετικά μεγάλο ωφέλιμο φορτίο, το οποίο θα περιλάμβανε το διαστημόπλοιο και τους αστροναύτες. Με ποιόν όμως τρόπο θα μπορούσε να επιτευχθεί κάτι τέτοιο; Οι μηχανικοί γνώριζαν και ήδη μελετούσαν τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα δύο διακριτών προσεγγίσεων: τη «Μέθοδο Άμεσης Ανόδου» και τη «Συνάντηση σε Τροχιά Γύρω από τη Γη».

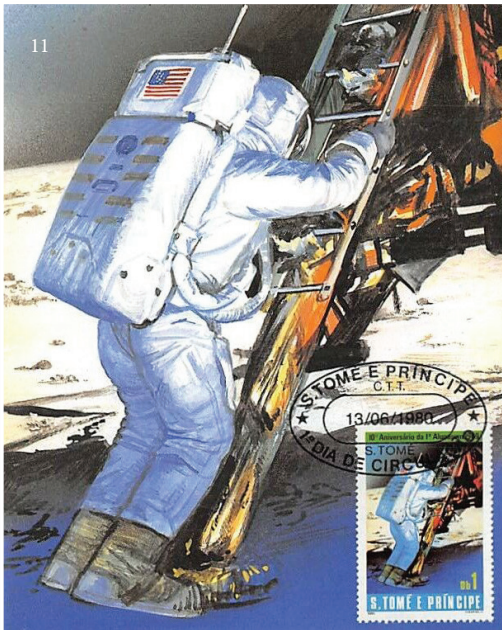

σεις ενός τέτοιου εγχειρήματος ήταν ανυπέρβλητες μέσα στα στενά χρονικά πλαίσια, που είχαν τεθεί, καθιστώντας έτσι την υλοποίηση αυτού του προγράμματος ουτοπική.

Η δεύτερη προσέγγιση, ένθερμος υποστηρικτής της οποίας ήταν ο Φον Μπράουν ήταν η «Συνάντηση σε Τροχιά Γύρω από τη Γη». Αυτή η μέθοδος ανόδου βασιζόταν στη χρήση δύο μικρότερων πυραύλων, οι οποίοι θα μετέφεραν στο διάστημα δύο επιμέρους διαστημόπλοια, τα οποία θα συναντιούνταν σε τροχιά γύρω από τη Γη, όπου θα συνδέονταν μεταξύ τους σαν ένα είδος διαστημικού σταθμού. Από τα δύο διαστημόπλοια, που θα είχαν ενωθεί θα προέκυπτε ένα τρίτο, το οποίο, αφού θα γέμιζε καύσιμα, θα αποσυνδεόταν από τα άλλα δύο για να μεταφέρει τους αστροναύτες στη Σελήνη. Με την ολοκλήρωση της αποστολής τους οι αστροναύτες θα επέστρεφαν στο «διαστημικό σταθμό» και από εκεί στη γη. Στα τέλη του 1961 συστήθηκαν δύο ομάδες εργασίας με στόχο να αξιολογήσουν τις δύο μεθόδους, προκειμένου να επιλέξουν την καλύτερη.

Ωστόσο, την ίδια περίοδο ένας άλλος μηχανικός, ο Τζον Χούμπολτ (1919-2014) υποστήριζε με θέρμη μια άλλη ιδέα, σύμφωνα με την οποία δεν χρειαζόταν τίποτα περισσότερο από έναν μόνο πύραυλο τριών ορόφων, ο οποίος θα εκτόξευε στο διάστημα μία μόνο αλλά «τριπλή» διαστημοσυσκευή, αποτελούμενη από θαλαμίσκο διακυβέρνησης, θαλαμίσκο υποστήριξης και ένα μικρό αποσπώμενο θαλαμίσκο προσσελήνωσης ή σεληνάκατο. Η «Συνάντηση σε Σεληνιακή Τροχιά», όπως ονομάστηκε, θα χρησιμοποιούσε τους δύο πρώτους ορόφους του πυραύλου για να μεταφέρει ολόκληρη τη διαστημοσυσκευή σε τροχιά γύρω από τη Γη, ενώ ο τρίτος όροφος θα της έδινε την απαραίτητη ώθηση για να τη «σπρώξει» στην πορεία της προς τη Σελήνη, όπου και θα εισερχόταν σε τροχιά. Εκεί τα δύο από τα τρία μέλη του πληρώματος θα επιβιβάζονταν στον αποσπώμενο θαλαμίσκο προσσελήνωσης θα αποσυνδέονταν από την κύρια διαστημοσυσκευή, η οποία θα παρέμενε σε τροχιά γύρω από τη Σελήνη και θα προσεδάφιζονταν στην επιφάνειά της. Με

Η Άμεση Άνοδος βασιζόταν στη χρησιμοποίηση ενός μόνο αλλά πανίσχυρου πυραύλου, ο οποίος θα μετέφερε τη διαστημοσυσκευή και τους αστροναύτες απευθείας στη Σελήνη. Οι διαστάσεις του πυραύλου αυτού, που είχε ονομαστεί NOVA, θα έπρεπε να είναι τεράστιες. Πολύ περισσότερο θα έπρεπε να είναι έτσι σχεδιασμένος ώστε να μπορεί να προσσεληνωθεί «με την ουρά», ώστε να μπορεί μετά το πέρας της αποστολής να εκτοξευτεί από τη Σελήνη και να επιστρέψει στη Γη. Αν και αρχικά αρκετοί επιστήμονες της NASA προτιμούσαν αυτή τη μέθοδο, γρήγορα συνειδητοποίησαν ότι οι τεχνολογικές απαιτή-

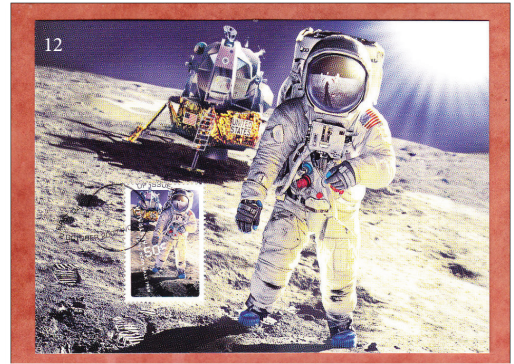
το πέρας της αποστολής το πάνω μέρος του θαλαμίσκου προσσελήνωσης, χρησιμοποιώντας τη δική του ανεξάρτητη μηχανή ανόδου, θα εκτοξευόταν προς τον θαλαμίσκο διακυβέρνησης, μεταφέροντας τους αστροναύτες πίσω στην κύρια διαστημοσυσκευή και αφήνοντας παράλληλα το σκάφος προσσελήνωσης και το επιπλέον βάρος του στην επιφάνεια της Σελήνης.

Στους μήνες, που ακολούθησαν η καινοτόμος πρόταση Χούμπολτ επεκράτησε και έτσι τον Ιούλιο του 1962 η NASA ανακοίνωσε ότι η αποστολές προς τη Σελήνη, το πρόγραμμα Apollo, όπως ονομάστηκε, θα γίνουν με αυτή τη μέθοδο. Σήμερα γνωρίζουμε βέβαια ότι η προσέγγιση αυτή είχε αρκετά πλεονεκτήματα σε σχέση με τις δύο άλλες μεθόδους. Ωστόσο, το 1962 όλα αυτά ήταν θεωρίες και ο φόβος πως μια αποτυχία θα οδηγούσε Αμερικανούς αστροναύτες να περιφέρονται στο διάστημα σε μια διαστημοσυσκευή-φέρετρο ήταν πραγματικός.

Τελικά, στις 16.7.1969 τα πάντα ήταν έτοιμα. Με κομμένη την ανάσα ολόκληρη η ανθρωπότητα παρακολουθούσε την προσπάθεια απόδρασης του ανθρώπου στο διάστημα. Μια προσπάθεια, που είναι αναπόφευκτη αν θέλουμε να επιβιώσει το ανθρώπινο γένος.

Τρεις αστροναύτες ανέλαβαν να φέρουν σε πέρας με επιτυχία την επικίνδυνη αυτή αποστολή, ο Νηλ Άρμστρονγκ, ο Μπαζ Όλντριν και ο Μάικλ Κόλινς (Εικ. 10) Αν και είχαν πίσω τους μια γιγάντια προετοιμασία και έναν απίθανο μηχανισμό υποστήριξης, εντούτοις στο τέλος ήταν μόνοι τους. Αυτό αποδείχτηκε και από τη δυσκολία προσεδάφησης (υπήρξαν βράχια στην προεπιλεγμένη περιοχή, που εμπόδισαν την ομαλή προσέγγιση), γεγονός που ανάγκασε τον Νηλ Άρμστρονγκ να οδηγήσει χειροκίνητα και να προσεδαφίσει το σκάφος σε ασφαλές σημείο, 30 μόλις δευτερόλεπτα πριν τελειώσουν τα διαθέσιμα για το στάδιο αυτό καύσιμα.

Μετά την πρώτη προσσελήνωση (Εικ. 11 & 12) ακολούθησαν άλλες πέντε αποστολές ανθρώπων στη Σελήνη, με τελευταία την «Απόλλων 17», που πραγματοποιήθηκε τον

Δεκέμβριο του 1972. Συνολικά 12 αστροναύτες περπάτησαν στο Φεγγάρι. Στη συνέχεια όμως οι προσπάθειες για την κατάκτηση του διαστήματος περιορίστηκαν σε μη επανδρωμένες πτήσεις, ενώ παράλληλα στράφηκε η προσοχή της επιστημονικής κοινότητας σε πιο μακρινούς πλανήτες και ουράνια συστήματα. Μια θετική προοπτική για την ανθρωπότητα αποτελεί η συμμετοχή αστροναυτών από πολλά κράτη στα διαστημικά προγράμματα των δυο μεγάλων δυνάμεων, αλλά και η συνεργασία των τελευταίων μεταξύ τους (Εικ. 13).

Η κατάκτηση του διαστήματος είναι ένα θέμα με κινηματογραφική πλοκή. Ένα μαξιμαφιλικό έκθεμα μπορεί να περιγράψει τη σχετική εποποιία του ανθρώπου προς το άγνωστο, με πολλούς τρόπους. Γενικούς και ειδικούς. Υλικό, σε Κάρτες Μάξιμουμ, υπάρχει άφθονο και κυρίως συνεχώς ανανεούμενο και εμπλουτιζόμενο με νέα «επεισόδια». Εκείνο, που προέχει είναι η μελέτη του θέματος, η ανάπτυξη ενός ενδιαφέροντος πλάνου και η επιλογή των κατάλληλων καρτών.

Νικ. Μαλλούχος
Πηγή: INTEPNET

Ζοζεφίν Μπέικερ

Η Ζοζεφίν Μπέικερ (Josephine Baker) είναι δίχως αμφιβολία μία γυναίκα – θρύλος. Γεννήθηκε το 1906, στο Σεντ Λούις των ΗΠΑ. Έκανε μεγάλη καριέρα στο Παρίσι, ως χορεύτρια, τραγουδίστρια και ηθοποιός και ήταν

γνωστή με τα προσωνύμια «Μαύρο Μαργαριτάρι» και «Κλεοπάτρα της Τζαζ». Παράλληλα, η Ζοζεφίν Μπέικερ αφιέρωσε ένα μεγάλο μέρος της ζωής της στη μάχη κατά του ρατσισμού.

Η Ζοζεφίν βίωσε πραγματικά πολύ δύσκολα παιδικά χρόνια, και βρήκε μία διέξοδο από την προβληματική της καθημερινότητα, στον χορό. Το έτος 1925 έφυγε για το Παρίσι προς αναζήτηση καλύτερης τύχης. Εκεί σχεδόν αμέσως γνώρισε την επιτυχία με την παράσταση «Νέγκρικη Επιθεώρηση». Η Μπέικερ στο Παρίσι με τους ερωτικούς χορούς της που εκτελούσε φορώντας μόνο μια φούστα αφρικανικού τύπου, σχεδόν γυμνή, προκαλούσε φρενιπίδα και χιλιάδες άνθρωποι συνωστίζονταν προκειμένου να εξασφαλίσουν ένα εισιτήριο για να την δουν από κοντά. Στη συνέχεια έγινε πρωταγωνίστρια του καμπαρέ «Φολί Μπερζέρ» και του μιούζικ-χολ «Καζινό ντε Παρί», όπου τραγούδησε για πρώτη φορά την μεγάλη της επιτυχία «J'ai deux amours» («Έχω δύο αγάπες»).

Η Ζοζεφίν Μπέικερ γνώρισε τεράστια

επιτυχία και στον κινηματογράφο. Έμεινε στην ιστορία, ως η πρώτη μαύρη ηθοποιός, που πρωταγωνίστησε σε ταινία και συγκεκριμένα στη «Ζουζού» του Μαρκ Αλεγκρέ. Στη συνέχεια πρωταγωνίστησε σε δε-

κάδες άλλες ταινίες, έγινε αντικείμενο λατρείας ζωγράφων, ποιητών, ηθοποιών, ενώ μέχρι σήμερα θεωρείται η κύρια φορέας του αμερικανικού πολιτισμού που εξήχθη στην Ευρώπη, καθώς πριν από αυτήν κανείς Ευρωπαίος δεν ασχολείτο με την αμερικανική κουλτούρα της μουσικής και του χορού.

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου η Ζοζεφίν Μπέικερ εργάστηκε για τη γαλλική Αντίσταση, ενώ στις αρχές της δεκαετίας του 1950, η Μπέικερ επέστρεψε στις ΗΠΑ για να υποστηρίξει το Κίνημα των Πολιτικών Δικαιωμάτων, συμμετέχοντας σε διαδηλώσεις.

Συνεχίζοντας πάντοτε να τραγουδά και να σκηνοθετεί τις επιθεωρήσεις της, δραστηριοποιήθηκε σε κινήματα εναντίον του ρατσισμού και υιοθέτησε με τον τέταρτο άντρα της τον συνθέτη Ζο Μπουγιόν, δώδεκα παιδιά από διαφορετικές φυλές και χώρες.

Προς τιμήν των προσπαθειών της, η Εθνική Ένωση για την Πρόοδο των Έγχρωμων Ανθρώπων (NAACP) ονόμασε την 20

Μαΐου «Josephine Baker Day». Μετά από πολλές απορρίψεις από τους συμπατριώτες της και μαχόμενη για πολλά χρόνια τον ρατσισμό, το 1973 εμφανίστηκε στο Carnegie Hall στη Νέα Υόρκη και έγινε δεκτή με επευφημίες. Η παράσταση αυτή ήταν μια τεράστια επιτυχία και σηματοδότησε την επιστροφή της στη σκηνή.

Τον Απρίλιο του 1975 η Ζοζεφίν Μπέικερ πραγματοποίησε στο Θέατρο Bobino στο Παρίσι, την πρώτη από μια σειρά παραστάσεις για τον εορτασμό της 50ης επετείου της από το ντεμπούτο της στο Παρίσι, όμως λίγες μέρες αργότερα, στις 12 Απριλίου του 1975, πέθανε στον ύπνο της από εγκεφαλική αιμορραγία, σε ηλικία 69 ετών.

Για τη ζωή της Μπέικερ χιλιάδες άρθρα έχουν γραφτεί και στην Ελλάδα. Αυτό που δεν είναι όμως ευρέως γνωστό είναι πως η Μπέικερ επισκέφθηκε την Ελλάδα και έδωσε παράσταση στην Αθήνα στο θέατρο ΠΑΛΛΑΣ. Ήταν λοιπόν Φεβρουάριος του 1934 όταν η Ζοζεφίν Μπέικερ έφθανε με το ρουμανικό πλοίο «Ρέγκερε Κάρολο» στο λιμάνι του Πειραιά. Εκεί ο συνωσιτισμός ήταν απερίγραπτος, αφού όλοι ήθελαν να την δουν από κοντά πριν από τους υπόλοιπους που θα ανέμεναν την άφιξή της στην Αθήνα.

Η Μπέικερ δεν έφθασε μόνη στην Ελλάδα για να δώσει παράσταση, αλλά με τον θίασό της, που αποτελούνταν από 28 άτομα, Γάλλοι, Βέλγοι, Αμερικάνοι, αλλά και ένας

Χαβανέζος, ο Όσκαρ Άλιμαν, που έπαιζε κιθάρα. Στο θέατρο ΠΑΛΛΑΣ, η Μπέικερ ζήτησε και της κατασκεύασαν καμαρίνι ακριβώς δίπλα στην σκηνή, καθώς η ταχύτητα που άλλαζε τις ενδυμασίες της – έστω κι αν αυτές ήταν σχεδόν ανύπαρκτες – ήταν χαρακτηριστική. Η Μπέικερ για

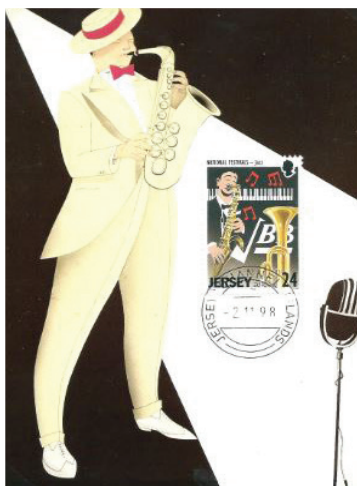
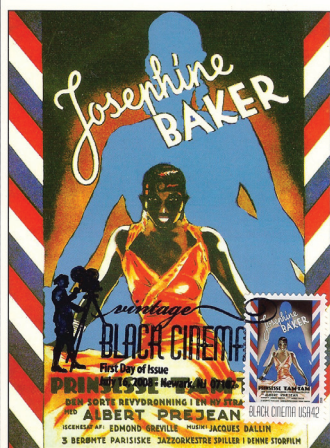
τέσσερις παραστάσεις στο ΠΑΛΛΑΣ, έλαβε ως αμοιβή 800 χιλιάδες δραχμές, ποσό τεράστιο για τα δεδομένα της εποχής.

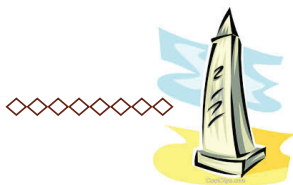
Στην αρχή του προγράμματος το αθηναϊκό κοινό δεν αντέδρασε όπως οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι θεατές, καθώς οι ρυθμοί της Τζαζ μουσικής ήταν πρωτόγνωροι και για τους Έλληνες θεατές ξένοι. Οι σπασμωδικό κλονισμοί της ημίγυμνης Μπέικερ, μάλλον αρχικά κλώνισαν την ηθική των Ελλήνων. Σταδιακά όμως όταν η ίδια η Μπέικερ «εκπαίδευσε» το κοινό με το τραγούδι της και τον χορό της και αφού αυτό υπερνίκησε την ηθική του, άφησε τα αισθήματά του ελεύθερα και τότε έγινε πραγματικό πανδαιμόνιο. Για πολλές μέρες μετά οι Αθηναϊκές εφημερίδες έγραφαν: «Οι θεατές σεληνιάστηκαν από την Τζαζ. Το κοινό ξελογιάστηκε. Όργιο!

Αλλά ένα όργιο που δεν έχει τίποτα κτηνώδες. Μόνο πάθος! Η Ζοζεφίνα διαμελίζεται σκορπά τα κομμάτια της, τα μαζεύει πάλι, τα συναρμολογεί! Δεν είναι χορός είναι η επανάσταση των έγχρωμων».

N.E.M.

Πηγή: Internet

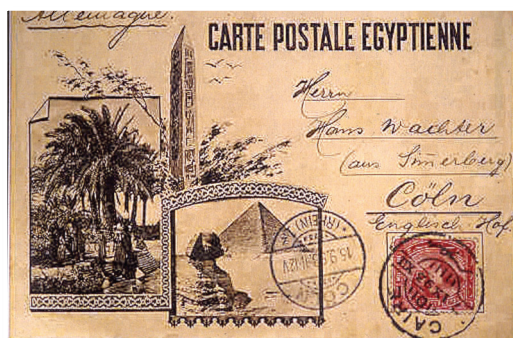

Οι οβελίσκοι

Υπάρχουν μνημεία «πρεσβευτές»; Μνημεία, που έχουν ταξιδέψει μακριά από τη χώρα προέλευσής τους και τα οποία αποτελούν σύμβολα του σπουδαίου πολιτισμού που τα δημιούργησε; Μνημεία, που μεταφέρθηκαν στην Κωνσταντινούπολη, στη Ρώμη, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στη Νέα Υόρκη και αλλού; Αν ναι, ποια είναι αυτά; Μα φυσικά οι αιγυπτιακοί οβελίσκοι.

Ο οβελίσκος, από το αρχαίο ελληνικό: οβελίσκος, υποκοριστικό του οβελός, (σουβλα, καρφί, μυτερός κίονας) είναι ένα ψηλό μνημείο με τέσσερις πλευρές, που στενεύει προς τα πάνω και καταλήγει σε πυραμοειδές σχήμα στο τέλος του, το πυραμίδιο. Τα μνημεία αυτά ονομάζονταν αρχικά «tekhenu», «τεκχενού» από τους κατασκευαστές τους, τους Αρχαίους Αιγυπτίους. Οι Έλληνες χρησιμοποίησαν το ελληνικό οβελίσκος για να περιγράψουν τα μνημεία αυτά και είναι αυτή η λέξη, που πέρασε στα Λατινικά και τα Αγγλικά.

1893 Τυχαία Κάρτα Μάξιμουμ, με αιγυπτιακό γραμματόσημο, που απεικονίζει τη Σφίγγα και μία από τις Πυραμίδες. Στη συμπληρωματική εικονογράφηση του αιγυπτιακού καρτ-ποστάλ διακρίνεται αρχαίος αιγυπτιακός οβελίσκος.

Ο ένας από τους δύο οβελίσκους, που κοσμούσαν την είσοδο του ναού του Λούξορ. Δώρο της Αιγυπτιακής Κυβέρνησης στον αυτοκράτορα Λουδοβίκο-Φίλιππο, μεταφέρθηκε τον 19ο αιώνα στη Γαλλία και τοποθετήθηκε στο κέντρο της πλατείας Concorde (Ομόνοια). ΚΜ του 1947

Οι αρχαίοι οβελίσκοι είναι μονολιθικοί, δηλαδή αποτελούνται από μία μόνο πέτρα, ή αλλιώς λίθο. Αυτό αποτελεί, εκτός από το σχήμα του, κύριο χαρακτηριστικό του οβελίσκου, καθώς καταδεικνύει ότι αυτοί, που τον ανήγειραν είχαν την τεχνολογική ικανότητα, που απαιτείται για την μετακίνηση και ανύψωση βράχων, που ζυγίζουν εκατοντάδες τόνους. Αν και αυτή η τεχνολογική δυνατότητα υπάρχει σήμερα, οι περισσότεροι σύγχρονοι οβελίσκοι αποτελούνται από πολλές πέτρες. Κάποιοι, όπως το Μνημείο Ουάσινγκτον είναι κτίσματα. Τυπικά, τέτοιες περιπτώσεις δεν είναι πραγματικοί οβελίσκοι αλλά κτίσματα με σχήμα οβελίσκου.

Οι οβελίσκοι ήταν κυρίαρχο στοιχείο της αρχιτεκτονικής των αρχαίων Αιγυπτίων, οι οποίοι τους τοποθετούσαν σε ζευγάρια στην είσοδο ναών. Έχουν σωθεί αρκετοί αρχαίοι αιγυπτιακοί οβελίσκοι, πλην όμως

Ο αιγυπτιακός οβελίσκος στο κέντρο της πλατείας του Αγίου Πέτρου, στη Ρώμη.

στην Αίγυπτο έχουν παραμείνει λιγότεροι από τους μισούς.

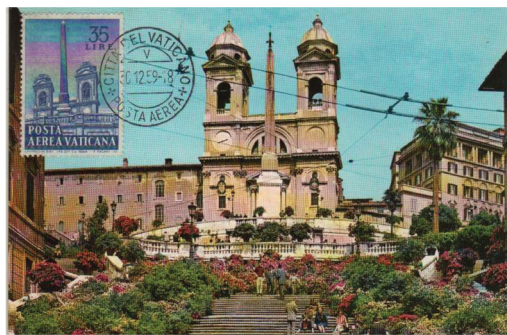
Ο οβελίσκος συμβόλιζε το θεό ήλιο Ρα, ενώ κάποιοι πίστευαν ότι ήταν απολιθωμένα ακτίνα του ηλιακού δίσκου. Πίστευαν ακόμη ότι ο θεός βρισκόταν μέσα στο κτίσμα. Επιπλέον, οι οβελίσκοι χρησιμοποιούνταν για τον εγκωμιασμό των Φαραώ. Στις επιγραφές τους, διάφοροι Αιγύπτιοι ηγεμόνες αποκαλούνται «αγαπητοί του Ρα» ή «όμορφοι... σαν τον Ατούμ», το θεό του δύοντος ήλιου. Ένας οβελίσκος αναφέρεται στη στρατιωτική ικανότητα κάποιου Φαραώ: «Έχει δύναμη σαν του Μοντού, του θεού του πολέμου, του ταύρου, που καταπατάει ξένα εδάφη και θανατώνει τους στασιαστές».

Το 30 π.Χ η Αίγυπτος έγινε ρωμαϊκή επαρχία. Διάφοροι Ρωμαίοι αυτοκράτορες επιθυμούσαν να κοσμήσουν την πρωτεύουσά τους με πολύ επιβλητικά μνημεία, και έτσι μεταφέρθηκαν στη Ρώμη περίπου 50 οβελίσκοι. Η μεταφορά τους σήμαινε τη ναυπήγηση τεράστιων πλοίων σχεδιασμένων ειδικά για τον σκοπό αυτό. Μετά την εγκατάστασή τους στη Ρώμη, οι οβελίσκοι εξακολούθησαν να συνδέονται στενά με τη λατρεία του ήλιου.

Όταν η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία έπεσε, η Ρώμη λεηλατήθηκε. Οι περισσότεροι οβελίσκοι ρίχτηκαν κάτω και παρέμειναν σε λήθη. Ωστόσο, διάφοροι Πάπες

ενδιαφέρθηκαν για την επανέγερση των οβελίσκων, που ανασύρονταν μέσα από τα ερείπια της αρχαίας πόλης. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία έχει αναγνωρίσει ότι οι οβελίσκοι είχαν «αφιερωθεί στον Ήλιο από έναν Αιγύπτιο βασιλιά» και ότι κάποτε «έδιναν ψεύτικη μεγαλοπρέπεια στους βδελυρούς ειδωλολατρικούς ναούς».

Η επανέγερση των πρώτων οβελίσκων στη διάρκεια της παποσύνης του Πάπα Σίξτου Ε' (1585-1590) συνοδεύτηκε από εξορκισμούς και ευλογίες, καθώς και από ράντισμα αγιασμού και καύση θυμιάματος. «Σε εξορκίζω», έψαλε ένας επίσκοπος ενώπιον του οβελίσκου του Βατικανού, «να φέρεις πάνω σου τον άγιο Σταυρό και να παραμείνεις απαλλαγμένος από κάθε ειδωλολατρική ακαθαρσία και κάθε επίθεση πνευματικής φαυλότητας». Ο πιο γνωστός οβελίσκος ίσως είναι ο 25 μέτρων και 331 τόνων οβελίσκος στην Πλατεία του Αγίου Πέτρου στη Ρώμη. Ο οβελίσκος μέχρι το 37 μ.Χ. βρισκόταν στο μέρος του στον Ιππόδρομο του Νέρωνα, τοποθεσία στην οποία χτίστηκε η Βασιλική του Αγίου Πέτρου.

Οβελίσκος τοποθετημένος το 1788 από τον Πάπα Πίο ΣΤ μπροστά από την εκκλησία Trinità dei Monti στη Ρώμη.

Στην Κωνσταντινούπολη ο Αυτοκράτορας της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας Θεοδόσιος Α' μετέφερε έναν

Ο οβελίσκος μπροστά στην εκκλησία Santa Maria Maggiore, στη Ρώμη.

οβελίσκο το 390 μ.Χ. και τον έστησε στον ιπποδρόμιο του. Αυτός ο οβελίσκος αρχικά είχε 29 μέτρα ύψος, και ζύγιζε 380 τόνους. Το χαμηλότερο μισό του λέγεται ότι βρισκόταν επίσης στην Κωνσταντινούπολη, αλλά τώρα έχει χαθεί. Έτσι όπως βρίσκεται σήμερα στη σύγχρονη Κωνσταντινούπολη, στην πλατεία του Ιπποδρόμου, ο οβελίσκος έχει ύψος 20 μέτρα.

Μνημεία οβελίσκων είναι επίσης γνωστά από τον ασσυριακό πολιτισμό, όπου ανεγείρονταν ως δημόσια μνημεία που μνημόνευαν τα κατορθώματα του ασσυριακού βασιλιά. Το Βρετανικό Μουσείο έχει τέσσερις ασσυριακούς οβελίσκους. Ένας αριθμός οβελίσκων έχουν λαξευτεί και στο αρχαίο Βασίλειο του Αξούμ της σημερινής βόρειας Αιθιοπίας.

Το 1836 η αιγυπτιακή κυβέρνηση χάρισε στην κυβέρνηση του Γάλλου αυτοκράτορα Λουδοβίκου-Φίλιππου δύο οβελίσκους, που βρίσκονταν στην είσοδο του Ναού του Λούξορ, στην Αίγυπτο και οι οποίοι ήταν διακοσμημένοι με ιερογλυφικά, που αναδεικνύουν τη βασιλεία του Φαραώ Ραμσή Β'. Ο ένας από τους δύο οβελίσκους μεταφέρθηκε στη Γαλλία και τοποθετήθηκε στο κέντρο της πλατείας Concorde (Ομόνοια), ενώ ο άλλος παρέμεινε στην Αίγυπτο, καθώς ήταν πολύ δύσκολο να μεταφερθεί στη Γαλλία με τα τεχνολογικά μέσα εκείνης της εποχής. Στη δεκαετία του 1990, ο Πρό-

εδρος Φρανσουά Μιτεράν επέστρεψε τον δεύτερο οβελίσκο πίσω στους Αιγυπτίους.

Ο οβελίσκος στην πλατεία Concorde είναι μια στήλη από γρανίτη, έχει ύψος 23 μέτρα, συμπεριλαμβανομένης της βάσης, και ζυγίζει πάνω από 250 τόνους. Στο βάθος του σχεδιάστηκαν διαγράμματα, που εξηγούν την τεχνική που χρησιμοποιήθηκε για τη μεταφορά (που θεωρήθηκε τεχνικό κατόρθωμα της εποχής).

Ο οβελίσκος πλαισιώθηκε από δύο συντριβάνια, που κατασκευάστηκαν κατά την τοποθέτησή του στην πλατεία, ενώ καθώς η κορυφή του είχε κλαπεί τον 6ο αιώνα π.Χ., η κυβέρνηση της Γαλλίας προσέθεσε το 1998 μια νέα κορυφή από φύλλα χρυσού.

Ο οβελίσκος στην πλατεία μπροστά από το ανάκτορο του Κυριναλίου, το οποίο χτίστηκε το 1583 στη Ρώμη από τον Πάπα Γρηγόριο ΙΓ' ως θερινή παπική κατοικία. Το ανάκτορο έγινε η επίσημη βασιλική κατοικία και από το 1946 επίσημη κατοικία και γραφείο των προέδρων της Ιταλικής Δημοκρατίας. Το ανάκτορο έχει στεγάσει τριάντα πάπες, τέσσερις βασιλείς και έντεκα προέδρους της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Από τον 16ο αιώνα μέχρι και το πρώτο μισό του 20ου αιώνα ανεγέρθηκαν αρκετοί σύγχρονοι οβελίσκοι, οι περισσότεροι στο Ηνωμένο Βασίλειο και στις ΗΠΑ, αλλά και από ένας στην Ουρουγουάη, στην Αρ-

γεντινή και στη Δομινικανή Δημοκρατία. Απ' αυτούς ο ψηλότερος είναι το «Μνημείο Ουάσινγκτον» στην πρωτεύουσα των ΗΠΑ με ύψος 169 μέτρα.

Το Μνημείο του Ουάσινγκτον (Washington Monument) είναι ένας οβελίσκος στην αμερικανική πρωτεύουσα, ο οποίος είναι αφιερωμένος στη μνήμη του πρώτου Αμερικανού προέδρου, του Τζορτζ Ουάσινγκτον. Η κατασκευή του μνημείου, που δημιουργήθηκε από γρανίτη, μάρμαρο και γέυσιο, άρχισε το 1848 και ολοκληρώθηκε, με σημαντική καθυστέρηση λόγω του αμερικανικού εμφυλίου πολέμου, το 1884. Το 2011 λόγω ενός σεισμού και ενός τυφώνα καταστράφηκε εν μέρει, αλλά αποκαταστάθηκε και το 2014 άνοιξε πάλι τις πύλες του στο κοινό.

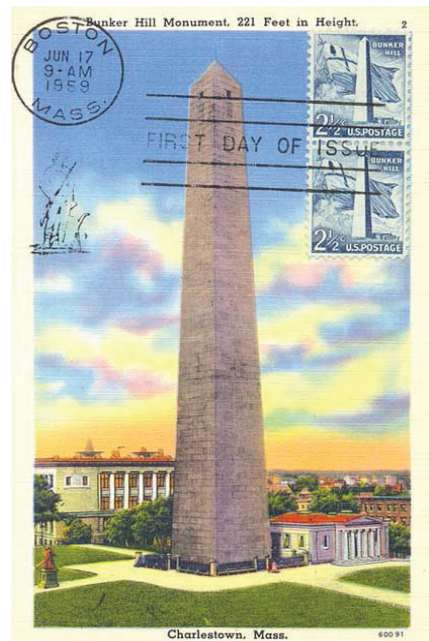
Στην Ελλάδα ο οβελίσκος, σε μικρό μέγεθος οπωσδήποτε, απαντάται κυρίως σε δύο περιπτώσεις: σε «ταφικά μνημεία» και σε «ηρώα». Η χρήση στην πρώτη περίπτωση απαντάται και στη ρωμαϊκή περίοδο της Ελλάδας, καθώς οι τάφοι της περιόδου αυτής έχουν τη μορφή αψίδας, κίονα, πυραμίδας, οβελίσκου κ.τ.λ. Όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση, η χρήση οβελίσκου, ως ηρώου, απαντάται σε μεγάλη κλίμακα στην Ελλάδα, αλλά και σε όλη την Ευρώπη μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Κάποια παραδείγματα των παραπάνω μεταξύ των πολλών είναι, το μνημείο των Φιλελλήνων στο Ναύπλιο, το μνημείο για τη Ναυμαχία του Ναβαρίνου στην Πύλο, το μνημείο στη Γέφυρα Ντε Μποσέ στο Αργοςτόλι, το μνημείο του Νικηταρά στην Αργολίδα, το Μνήμα του Γάλλου ή Γαλλικό Μνημείο στο Άγγλο-Γαλλικό Νεκροταφείο στο Νέο Φάληρο κ.ά. Εξ όσων γνωρίζουμε οι οβελίσκοι αυτοί δεν έχουν παρουσιαστεί σε ελληνικά γραμματόσημα και κατ' επέκταση σε ελληνικές κάρτες μάζιμουμ.

N.E.M

Πηγή: INTEPNET

Το μνημείο Ουάσινγκτον, ΗΠΑ.

Μνημείο πεσόντων στη Βοστώνη, Μασαχουσέτη 1827-43. Το Bunker Hill Monument τιμά με υπερηφάνεια τους γενναίους στρατιώτες που έδωσαν τη ζωή τους πολεμώντας τις βρετανικές δυνάμεις στο έπος μάχη του Bunker Hill στις 17 Ιουνίου, 1775

Σοκολάτα: η γλυκιά αμαρτία

Η ιστορία της σοκολάτας στην Ευρώπη ξεκινάει με την ανακάλυψη της Αμερικής, πριν από 500 περίπου χρόνια. Η σοκολάτα καταγράφηκε για πρώτη φορά το 1519, όταν ο Ισπανός εξερευνητής Χερνάντο Κορτέζ (Εικ. 1) επισκέφθηκε την αυλή του αυτοκράτορα Μοντεζούμα του Μεξικού. Ο Μοντεζούμα δεν έπινε κανένα άλλο ρόφημα, παρά μόνο την τσοκολάτλ, ένα διάλυμα σοκολάτας αρωματισμένο με βανίλια, μπαχαρικά και παρασκευασμένο έτσι ώστε να έχει την πυκνότητα και ρευστότητα του μελιού, το οποίο έλιωνε σταδιακά στο στόμα. Το γεγονός ότι ο Μοντεζούμα κατανάλωνε την “τσοκολάτλ” του σε κύπελλα πριν μπει στο χαρέμι του, οδήγησε στην πεποίθηση ότι επρόκειτο για ένα αφροδισιακό.

Το 1528 ο Κορτέζ έφερε μαζί του από το Μεξικό σοκολάτα στην βασιλική αυλή του βασιλιά Κάρολου 5ου. Μοναχοί, απομονωμένοι στα Ισπανικά μοναστήρια, επεξεργάζονταν τους σπόρους του κακάο και κράτησαν την σοκολάτα μυστική σχεδόν

για ένα αιώνα. Αποτέλεσε μια επικερδή βιομηχανία για την Ισπανία, που φύτεψε κακαόδεντρα (Εικ. 2) στις υπερπόντιες αποικίες της. Με την παρακμή της Ισπανίας σαν δύναμη, το μυστικό της σοκολάτας διέρρευσε επί τέλους, και το μονοπώλιο του Ισπανικού στέμματος στο εμπόριο της σοκολάτας έφτασε στο τέλος του. Όταν η Ισπανίδα πριγκίπισσα Μαρία Τερέζα αρραβωνιάστηκε τον Λουδοβίκο XIV (Εικ. 3) της Γαλλίας, χάρισε στον αρραβωνιαστικό της, σαν δώρο αρραβώνα, σοκολάτα, συσκευασμένη σε ένα καλαίσθητα διακοσμημένο κουτί. Ο γάμος τους συμβόλισε τον γάμο της σοκολάτας στην Γάλλο-Ισπανική κουλτούρα. Σε λίγα χρόνια η γνώση του κακάο διαδόθηκε στην Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία και Αγγλία.

Το πρώτο σοκολατοποιείο πιστεύεται ότι άνοιξε στο Λονδίνο το 1657 από έναν Γάλλο. Κοστίζοντας 10 με 15 σελίνια η λίβρα, η σοκολάτα εθεωρείτο το ποτό της ανώτερης τάξης. Κανείς παρά μόνον οι πλούσιοι και οι ευγενείς μπορούσαν να

πιούν τσοκολάτλ, γιατί στην κυριολεξία ήταν σαν να έπινες χρέμα. Ωστόσο, η μεγάλη επανάσταση στην παραγωγή σοκολάτας έγινε το 19ο αιώνα όταν, το 1819, παρασκευάζεται η πρώτη πλάκα σοκολάτας στην Ελβετία. Από εκεί και πέρα η πορεία της θεϊκής αυτής τροφής είναι γνωστή. Σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα κατέκτησε με τις ανεκτίμητες ιδιότητές της, τις καρδιές μικρών και μεγάλων κι έγινε η αγαπημένη συνήθεια όλων μας.

Οι αδελφοί Cadbury παρουσίασαν την σοκολάτα τους το 1849 σε έκθεση στο Μπίρμιχαν της Αγγλίας. Ο Daniel Peter από το Vevey της Ελβετίας, πειραματίστηκε για 8 χρόνια πριν επινοήσει τον τρόπο παρασκευής της σοκολάτας γάλακτος στα 1876. Προώθησε την ιδέα του σε μια Ελβετική φίρμα που σήμερα είναι η παγκόσμια παραγωγός σοκολάτας: η Νεστέ. Το 1879 ο Rodolphe Lindt, από την Βέρνη της Ελβετίας, παρασκεύασε σοκολάτα που έλιωνε στο στόμα. Εφεύρε την μέθοδο του

“κοχυλιού”, μια μέθοδο επεξεργασίας της σοκολάτας με θέρμανση και κύλιση. Μετά από 72 ώρες τέτοιας επεξεργασίας, η σοκολάτα περιείχε περισσότερο βούτυρο και με τον τρόπο αυτό δημιουργήθηκε το πρώτο “φοντάν”. Το 1913 ο Ελβετός καραμελοποιός Jules Sechaud από το Μοντρέ επινόησε τις γεμιστές σοκολάτες.

Το Βέλγιο είναι η χώρα της σοκολάτας. Από την πρώτη κιόλας στιγμή που θα βρεθείς εκεί καταλαβαίνεις ότι η σοκολάτα δεν είναι μία απλή υπόθεση: η σοκολάτα για τους Βέλγους είναι ότι για εμάς το ελαιόλαδο. Θεωρείται το τοπικό τους προϊόν και γι' αυτό έχουν εξελίξει την τέχνη και τις τεχνικές τους με αποτέλεσμα εμείς οι λάτρεις της να απολαμβάνουμε όχι μόνο γευστικά αλλά και οπτικά αριστουργήματα. Επόμενο ήταν να υπάρχουν και αρκετά βελγικά γραμματόσημα αφιερωμένα στη σοκολάτα και κατ' επέκταση Κάρτες Μάξιμουμ (Εικ. 4-7).

NEM – Πηγή INTEPNET

4

5

6

7

Ειδήσεις και σχόλια

Μιχάλης (Μάκης) Κατσαράς (1946-2019)

Ο Μάκης δεν είναι πια μαζί μας. Έφυγε από κοντά μας στις 6.10.2019, μετά από μια πολύμηνη περιπέτεια με την υγεία του.

Ο Μάκης γεννήθηκε στη Ρόδο και αποφοίτησε από την Ανωτέρα Σχολή Τουριστικών Επαγγελματιών, που εδρεύει εκεί. Διετέλεσε επί σειρά ετών διευθυντής σε διάφορες ξενοδοχειακές μονάδες ΞΕΝΙΑ του Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού ανά την Ελλάδα. Τα τελευταία χρόνια υπηρετούσε στη διοίκηση του ΕΟΤ στην Αθήνα. Ήταν παντρεμένος με τη Γεωργία Κτενά, με την οποία απέκτησαν δύο κόρες.

Ο Μάκης αφιέρωσε τη ζωή του στον φιλοτελισμό, αλλά και στις Κάρτες Μάξιμουμ. Υπήρξε μέλος του ΔΣ της Ένωσής μας από 2007 έως το 2018. Η παρουσία του στις εκδηλώσεις μας ήταν διαρκής, ενώ πάντοτε προσπαθούσε να δημιουργήσει παραλλαγές ή ποικιλίες Καρτών Μάξιμουμ, με καρτ ποστάλ, που έβρισκε, μετά από προσωπική έρευνα, στο εμπόριο.

Μάκη, θα σε θυμόμαστε πάντα.

Βασίλης Σεκόπουλος (1929 -2019)

Ο Βασίλης Σεκόπουλος απεβίωσε την 30.11.19, έχοντας προσφέρει πολλές υπηρεσίες στη φιλοτελική κοινότητα. Μηχανολόγος μηχανικός του ΕΜΠ, μετεκπαιδεύτηκε στη Γαλλία, ενώ έλαβε και μεταπτυχιακό δίπλωμα από την ΑΣΟΕΕ στη διοίκηση των επιχειρήσεων. Σταδιοδρόμησε στη ΔΕΗ, ενώ υπήρξε και Πρόεδρος των Κ.Ε.Κ. ΕΛΤΑ.

Στον φιλοτελισμό η συνδρομή του ήταν διαρκής, καθώς ως μέλος τόσο της ΕΦΙΚ, όσο και των Φιλοτελιστών των Αθηνών (Πρόεδρός τους από το 2000) διοργάνωσε πολλές και επιτυχημένες εθνικές εκθέσεις. Υπήρξε εκλεγμένο μέλος στο ΔΣ της ΕΦΟ και εθνικός αντιπρόσωπός σε πολλές παγκόσμιες εκθέσεις.

Ο Βασίλης Σεκόπουλος υπήρξε ένας πραγματικά ευπατρίδης του Φιλοτελισμού και μέλος της Ένωσής μας. Θερμά συλλυπητήρια στους οικείους του.

Γεννήσεις

Ο Δημήτρης Κοτσιάνης, από τα νέα, αλλά πολύ δραστήρια μέλη μας, απέκτησε παραμονές των Χριστουγέννων, το τρίτο του παιδί. Ευχόμαστε να είναι πάντα γερό και γρήγορα το περιμένουμε, μαζί με τ' αδέρφια του, να πλαισιώσει μια ομάδα Φιλοτελισμού Νεότητας της Μαξιμαφιλίας.

Μυτιλήνη 2019

Με πρωτοβουλία της ΦΕΛ πραγματοποιήθηκε από 1-8/12/2019 μη συναγωνιστική φιλοτελική έκθεση στον ισόγειο χώρο του Αρχαιολογικού Μουσείου Μυτιλήνης. Την έκθεση, που στήριξαν η Περιφέρεια Βορείου Αιγαίου και η Εφορεία Αρχαιοτήτων Λέ-

σβου, επισκέφτηκαν πολλά σχολεία, γεγονός που δείχνει τον αποτελεσματικό σχεδιασμό της όσον αφορά την στόχευση και την προβολή της. Μεταξύ των εκθεμάτων υπήρχαν και τέσσερις μαξιμαφιλικές συλλογές. Άξια προς μίμηση η πρωτοβουλία στη ΦΕΛ.

Ο Κώστας Χαζάπης στο ΔΣ της FEPA

Η Ελλάδα απέκτησε για δεύτερη φορά εκπροσώπηση στο ΔΣ της Ευρωπαϊκής Φιλοτελικής Ομοσπονδίας (FEPA). Ο Κώστας Χαζάπης, καταξιωμένος μελετητής της Ταχυδρομικής Ιστορίας, μέλος του ΔΣ της ΕΦΕ, υπεύθυνος για την έκδοση της ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑΣ και επιπλέον επικεφαλής της Οργανωτικής Επιτροπής της “NOTOS 2021”, εξελέγη τον περασμένο Νοέμβριο μέλος του ΔΣ της ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας. Θερμά συγχαρητήρια για την επάξια εκλογή του.

NOTOS 2021

(<http://hps.gr/notos2021>)

Η οργάνωση της Ευρωπαϊκής Φιλοτελικής Έκθεσης NOTOS 2021 προχωράει με σταθερά βήματα. Πέρα των πολυπληθών αξιόλογων εκθεμάτων, που αναμένονται, εντυπωσιακές θα είναι οι 4 «νησίδες» με φιλοτελικές και ταχυδρομικές σπανιότητες. Οι «υπέροχες επτά» δηλαδή οι 7 πλάκες εκτύπωσης των μεγάλων κεφαλών του Ερμή (έκθεμα του Φιλοτελικού και Ταχυδρομικού Μουσείου), τα περίφημα «Σολφερίνο» (μέχρι στιγμής συμμετέχουν 9 από τα 13 γνωστά), οι πρώτες εκδόσεις των Ευρωπαϊκών Κρατών (από μέλη της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Φιλοτελισμού) και σπάνια πρωτότυπα έγγραφα, που αφορούν την οργάνωση των ελληνικών ταχυδρομικών υπηρεσιών, ακόμη και στη διάρκεια του απελευθερωτικού αγώνα από τα Γενικά Αρχεία του Κράτους. Πρελούδιο η NOTOS 2021- ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΗ. Φυσικά η Μαξιμαφιλία θα είναι παρούσα και στις δύο εκθέσεις.

Φάρος του φιλοτελιστή

Μέσα στο 2019 η Φιλοτελική Εταιρεία Πατρών προχώρησε στην επανέκδοση του περιοδικού της με δύο εξαμηνιαία τεύχη. Το περιοδικό, που διατήρησε το ιδιόρρυθμο σχήμα του, περιλαμβάνει πολλές ενδιαφέρουσες ειδήσεις και άρθρα, ενώ διακρίνεται για την εικονογράφηση και σελιδοποίησή του. Ευχόμαστε μακροήμερευση.

ΝΕΟ ΔΣ της ΕΕΣΚΜ

Στις 25.2.2019 στη διάρκεια της Γενικής Συνέλευσής μας πραγματοποιήθηκαν αρχαιρεσίες για μέλη του ΔΣ και ΕΕ για την περίοδο 2019-2020. Το νέο ΔΣ συγκροτήθηκε σε σώμα, ως εξής:

Ν. Μαλλούχος, Πρόεδρος

Ν. Σπυρόπουλος, Αντιπρόεδρος

Κ. Σαμανίδης, Γενικός Γραμματέας

Π. Γεωργίτσος, Ταμίας

Β. Αγραφιώτης, Κ. Λεβειδιώτης και Σπ. Σουλιμιώτης, μέλη

Για την Εκτελεστική Επιτροπή: Χρ. Παπασυμεών και Σπ. Παπαγιάννης.

New issues of Maximum cards

1. ***“Ancient Greek Literature”***

The fifth and fourth centuries are unique in the history of the human thinking, in the excessiveness and the plurality in which they appear: never before and never since, have so many exemplary minds congregated, in the same city and at roughly the same time: in Athens, the center of the known world: Herodotus, Euripides, Xenophon, Socrates and, shortly after, Epicurus. Our Union created 5 MC's with the 5 values of this commemorative set of stamps (see page 16-17)

2. ***“Europe 2019 – National birds”***

Two MCs have been created with the 2 stamps of this set: a) Sitta neumayer and b) Falco eleonorae. Both cards are cancelled with the illustrated F.D. commemorative postmark. (see page 17)

3. ***“Euromed 2019 – Costumes of the Mediterranean”***

Traditional costumes, as a manifestation of our popular culture and a reflection of its specific characteristics, are an integral part of the particular character of Greece.

In showing traditional attire from Xanthi, Anogeia (Grete), Castellorizo and Lefkada, the stamps wander the country from north to south, depicting the unique and individual culture of each place. Our Union created 4 MC, cancelled with the illustrated F.D. commemorative postmark. (see page 18)

4. ***“100 years of Hellenic Coast Guard”***

The Hellenic (Greek) Coast Guard is the body which the Hellenic State has entrusted with controlling and safeguarding our homeland's coasts, protecting human life at sea and supporting the Hellenic Merchant Shipping and Greek Seamen.

A series of 4 stamps was dedicated to the HCG. Our Union used 2 of the stamps in order to create 2 MCs, which were cancelled in the island of Samos (see page 19)

5. ***“200 years of the new katholikon of the holy monastery of Xenophon”***

The holy monastery of Xenophon on Mount Athos has two churches. The older one dated from the 10th century, while the more recent, where services are held daily for the brotherhood and pilgrim, was built in the 19th century.

The new katholikon of Agios Georgios at the Holy Monastery due to its quality and size and to the history of its construction has many feature of interest in the study of post-byzantine athonite architecture. Our Union created a MC, cancelled with an illustrated commemorative postmark, used in Daphne of Agio Oros (see page 19)

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΞΙΜΑΦΙΛΙΑΣ

1. ΟΡΙΣΜΟΣ

Η Μαξιμαφιλία αποτελεί ένα από τους κλάδους του Φιλοτελισμού.

Σκοπός της είναι η συλλογή γραμματοσήμων:

- κολλημένων πάνω σε εικονογραφημένα καρτ-ποστάλ, που ανταποκρίνονται σε ορισμένα κριτήρια συσχέτισμού.
- σφραγισμένων σύμφωνα με ορισμένους επίσης κανόνες συσχέτισμού.

Το φιλοτελικό αυτό είδος έχει καθιερωθεί από τη χρήση (από το 1930 περίπου) να ονομάζεται Κάρτα Μάξιμουμ. Αυτή η ονομασία δικαιολογείται από το ότι τα τρία στοιχεία που την αποτελούν έχουν τον μέγιστο (μάξιμουμ) συσχέτισμό μεταξύ τους.

2. ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

α) Το γραμματόσημο:

Πρέπει να έχει ταχυδρομική ισχύ, να είναι χωρίς ελαττώματα και να είναι κολλημένο στην πλευρά της εικόνας του καρτ-ποστάλ.

Δεν επιτρέπεται, κατά συνέπεια, να χρησιμοποιούνται γραμματόσημα που δεν ανταποκρίνονται στο σκοπό αυτό, όπως γραμματόσημα ενάριθμα εισπρακτέων τελών, ταχυδρομικών δεμάτων, προκαταβολικά σφραγισμένα.

β) Το καρτ-ποστάλ:

• Η εικόνα τον πρέπει να παρουσιάζει τη μεγαλύτερη δυνατή ομοιότητα με το θέ-

μα του γραμματοσήμου ή με ένα από αυτά εάν υπάρχουν περισσότερα.

• Το σχήμα τον να είναι σύμφωνο με τους κανονισμούς των ταχυδρομικών Υπηρεσιών.

• Κατά προτίμηση να είναι εμπορικής εκδόσεως ή σε περίπτωση που δεν υπάρχει έκδοση τον εμπορίου, μπορεί να χρησιμοποιηθεί καρτ-ποστάλ ιδιωτικής εκδόσεως, υπό την προϋπόθεση ότι εικονίζει αντικείμενο που προϋπήρχε της εκδόσεως τον γραμματοσήμου.

Κατά συνέπεια δεν γίνονται δεκτά καρτ-ποστάλ που απεικονίζουν την εικόνα του γραμματοσήμου, καθώς επίσης οι επικολλήσεις εικόνων σε σχήμα καρτ-ποστάλ και τα διάφορα μοντάζ.

γ) Η ταχυδρομική σφραγίδα:

Αυθεντική και ευανάγνωστη, πρέπει να παρουσιάζει διπλό συσχέτισμό με το γραμματόσημο, που είναι κολλημένο στο καρτ-ποστάλ,

• του τόπου:

Το όνομα του τόπου που θα σφραγισθεί πρέπει να έχει άμεση σχέση με την εικόνα του γραμματοσήμου και φυσικά του καρτ-ποστάλ,

• του χρόνου:

Η ημερομηνία της σφραγίδας πρέπει να περιλαμβάνει στη χρονική περίοδο που το γραμματόσημο είχε ταχυδρομική ισχύ, δηλαδή μεταξύ της πρώτης ημέρας κυκλοφορίας και της παύσεως της ισχύος του.

“NOTOS 2021”

**ΔΙΕΘΝΗΣ ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ, 19-22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2021
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ, 10-16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2021
ΕΚΘΕΣΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ, ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ**

**Επισκεφτείτε την ιστοσελίδα της Ένωσής μας στη διεύθυνση:
www.maximaphilia.gr**